

SURREALISTGRUPPEN ETTHUNDRAFYRTIO FINGRAR

**Ett knippe poeter och dikter från Surrealistgruppens i
Stockholm erfarenhet**

Urval av Emma Lundenmark och Mattias Forshage
Introduktioner av Mattias Forshage
Stockholm 2010

Innehåll

Inledning

Surrealistgruppens poeter i litteraturhistorisk belysning

Ilmar Laaban

Gösta Kriland

Mattias Forshage

Petra Mandal

Johannes Bergmark

H Christian Werner

Aase Berg

Carl-Michael Edenborg

Robert Lindroth

Sebastian Osorio

Eva Kristina Olsson

Kalle Eklund

Emma Lundenmark

Merl Fluin

Inledning

I polemik mot den ständiga reduceringen av surrealismen till konst och litteratur har surrealistgruppen nästan vanemässigt ansträngt sig för att tona ner betydelsen av dess poeters poesi. Detta är knappast något som gruppen ångrar, men det är sannerligen också värt att titta efter ur ett annat perspektiv, och uppmärksamma den vidd och styrka som finns hos de samlade poetiska resultaten.

Det är en lång rad poeter som har deltagit i surrealistgruppens verksamhet genom åren, de flesta av dem framförallt genom lekar och gemensamma poetiska undersökningar och följaktligen utan att ge ut böcker och utan att hamna i de motsägelsefulla bekymren hos en som vill försörja sig som författare och fortsätta vara poet, eller snart inte ens fortsätta vara poet...

Några få var etablerade som författare men alltigenom trogna poesins imperativ (Ilmar Laaban, Eva Kristina Olsson), respekterade för sin integritet innan de gick med i surrealistgruppen, och de fortsatte upprätthålla denna vad som än hände; varför deras verk helt och hållet också kan ta plats i gruppens gemensamma erfarenhet.

Några andra författare snarare korsade vår väg mer eller mindre grundligt, blev våra vänner och bidrog var och en på sitt sätt (Håkan Alexandersson, Rut Hillarp, Agneta Klingspor, Maja Lundgren, Claes Tellvid, etc) men utan att överge en privat, kulturell och/eller instrumentell ambition med sitt *verk*, varför deras texter bara fragmentledes hör till den gemensamma erfarenheten.

Många i gruppen förblev trogna de ramar som de ursprungliga ambitionerna reste och förblev aktiva med sitt skrivande framförallt utanför de offentliga sammanhangen (Bergmark, Forshage, Lindroth, Lundenmark, m fl), medan några av de mest framstående fortsatte knappast skriva efter att livsomständigheterna fått dem att gå vidare och lämna den kollektiva ram som gav det dess mening (Mandal, Osorio, Werner, åtskilliga andra). Bara några få seglade iväg åt andra håll och spände sin penna för andra hästar (Berg, Edenborg).

Många andra har knappast skrivit alls, eller bara inom ramen för gemensamma utforskningar och lekar, och flera har insisterat på att bagatellisera, mystifiera eller hålla tillbaka sina dikter. Åtskilliga är nu de som uppfyller de båda kriterierna att ha deltagit i gruppens verksamhet och ha skrivit några märkvärdiga dikter. Flera har utlämnats ur det här urvalet med viss sorg bara därför att det inte funnits tillräckligt med material efterlämnat för att seriöst försöka karakterisera dem som individuella poetiska röster, oftast sammanhängande med deras egen ovilja att anamma det poetiska skrivandet som ett "weapon of choice". Som delar i den gemensamma erfarenhetens polyfoni återfinns de hursomhelst i surrealistgruppens tidskrifter och på dess hemsidor.

tidskrifter och andra samlingar

Nakna läppar Stockholm 1987-88

Kristall Stockholm 1989

Kvicksand Stockholm 1989

Arsenal #4 Black Swan Press, Chicago 1989 (engelska)

Mannen på gatan Stockholm 1991-94

Ögats läppar sluter sig (ed Lasse Söderberg) Fib lyrikklubb, Stockholm 1993

Stora Saltet Stockholm 1995-98

Förbättringar Stockholm 1998

Lucifer Stockholm 2000

Lösdrivaren Stockholm 2000-03

Sjukdom Stockholm 2004

Autistisk kilskrift, Styx, Stockholm 2006

Hydrolith, Oyster Moon Press, Berkeley 2010 (engelska)

hemsidor

Surrealistgruppen <www.surrealistgruppen.org> (svenska och engelska)

Biografier åt okrossbara hälleflundror <okrossbara.blogspot.com> (svenska)

Terrestrial cephalopod <terrestrialcephalopod.blogspot.com> (engelska)

För en överblick över surrealistgruppens historia, se <www.surrealistgruppen.org/experienceof.html>

Surrealistgruppens poeter i litteraturhistorisk belysning

Det var på 30- och 40-talet som surrealismen hade något inflytande att tala om på mainstream-litteraturen i Sverige, och även om det finns trådar därifrån som hör till dem som sammanflyter i den samtida surrealistiska verksamheten, så är det ovedersägligt att denna till största delen består av spontana pånyttfödelser (och av ringar på vattnet från dem) snarare än någon påtaglig och obruten, levande lokal tradition. Det uppstår ständigt nya smärre kretsar av yngre radikaler som tycker sig kunna använda poesin som en utmaning mot samhällsordningen. Många av dem fördjupar sig i den modernistiska traditionen, och upptäcker surrealismen. Vissa av dessa söker sig vidare och hittar likasinnade. Skrivandet inom ramen för en sådan verksamhet sker mot bakgrund av den egna experimenteringen och det egna tillgodogörandet av självvalda inspirationskällor snarare än mot en specifik samtid eller några tillgängliga läromästare. Så enkelt är det, det fortgår.

När Surrealistgruppen i Stockholm bildades vid 1980-talets mitt så var det flera i den som var aktiva som poeter, men ingendera i någon uppenbar relation till samtidens *litterära* fält. Samtidens musik och samtidens politik ja, kanske samtidens övergripande estetik (framförallt i form av underströmmar, men mer än man själv visste om även huvudströmmar), men inte alls konkret samtidens litteratur. En kontingent, inklusive flera av dem som var mest aktiva som poeter, kom från industrimusiken. Industrimusiken är i sig själv en distinkt (eller inte så distinkt) estetisk hybrid, som betonar collage och experimentalitet, som betonar det groteska, det absurda och det svarta, vanligen med referenser till Dada, vanligen med referenser till det provokativa och våldsamma (splatter, ondska, ockultism, nazism) med eller utan humor, med eller utan referenser till nivellerande smutsbeat-estetik, psykedelia, surrealism, futurism, konkretism... I den gröten är det lätt att hitta till mycket av den surrealistiska traditionen, och sen går det av sig själv.

Vi kände oss betydligt mer samtida med äldre röster som var fulla av liv och vi kunde samtala med, som alla syntes som överlevare från en svunnen spännande tid snarare än samtidsförfattare; särskilt Ilmar Laaban, Gösta Kriland och Rut Hillarp, men även t ex Lasse Söderberg och Bertil Pettersson. Vad som egentligen gällde för samtida hade vi just ingen aning om. Vi hörde talas om, men brydde oss inte så värst mycket om, att unga skånska poeter gav form åt en mer traditionellt beatinriktad poetisk estetik utifrån intressen och inspirationskällor som delvis överlappade med våra (Malmöligan). Men inte visste vi att det samtidigt skrevs en massa poesi som utgick från en lös form, en konkret språklig och sinnlig sinnlighet och ett epistemologiskt ifrågasättande, att det delvis skedde inom ramen för poststrukturalistisk beläshet och filosofisk kritik, och delvis som en mer autonom, mer kraftfull och mer provokativ form, som "kvinnlig obegriplighet" med lysande poetiska temperament som Ann Jäderlund och Eva Kristina Olsson? Inte visste vi att Agneta Klingspor, vars böcker vi gillade så mycket att vi tog kontakt och blev vänner, kunde ses som ganska typisk för en 80-talsfeministisk stil som integrerat abjektet och erotikerna? Inte visste vi att Claes Tellvid och många andra som vi gillade kunde ses som en distinkt underströmning av 80-talsabsurdism i klassisk modernistisk tradition men påtagligt cynisk?

I mitten på 90-talet kom uppmärksammandet av den "kvinnliga obegripligheten" ikapp oss, och ungefär samtidigt var det några litterära personer som kom på att kalla dess övergripande poetiska paradig för "språkmaterialism". När vi vid den tiden aktivt orienterade oss i den samtida poesin fann vi alltså till vår stora förvåning att vi sympatiserade med en av tidens dominerande trender. När vi snart kom att röra oss bort därifrån så var det inte så mycket ett avlägsnande från idéerna och ambitionerna inom det påstått "språkmaterialistiska" skrivandet, som från (det tillfälliga och villkorliga) accepterandet av det litterära och kulturella fältet som jaktmark för intressanta poetiska perspektiv. Det var alltså ett strategiskt, politiskt och moraliskt avsked snarare än ett estetiskt.

Därmed kom vi runt millennieskiftet att komma i kontakt med andra typer av skrivande miljöer. Politiska och poetiska aktivister, som befolkade samma bakgator och samma krogar som vi, var ofta rörda av elementärt poetiska rimbaudiska ideal som vi delade, men nu var det en av tidens mest uppenbara underströmningar att återigen lyfta dem i en tidlös form fristående från den officiella litteraturhistoriska utvecklingens moden, en evig undergroundestetik, som var expressionistisk och tonårsängestfokuserande, beat-baserad och realistisk-nivellerande, men också samtidigt visionär och surrealistisk; en generation av krogpoeter återuppfann Bruno K Öijer. Vissa var mycket unga, men förutsättningar och personligheter varierade en hel del; de flesta förenades av det egna valet att stå utanför de kulturella ambitionerna. Under hela 00-talet kom vi att stå i en direkt relation till den typen av självmedveten "undergroundkultur", många projekt samarbetade vi om, många individer graviterade elliptiskt kring båda polerna medan andra lämnade krogbohomeriet och kom att föredra det surrealistiska experimenterandet.

Ilmar Laaban

Ilmar Laaban är landets stora surrealistiska poet, åtminstone i termer av kombinerad kontinuitet och integritet.

Alltfrån fyrtioalet ända till slutet, både i dikter som till formen ser ut som igenkännbara surrealistiska dikter över allehanda vrängande lekar som palindrom till de rena ljuddikternas verbala associationer, ser vi den poetiska tankens flykt, själva lyftmomentet och clinamen, vare sig det rör sig om ganska noga utmejslade landskap av sinnliga närvaror eller ytterst hastigt skissade på trappsteg mellan transmutationer av ord och meningar. Alla utsätter den automatiska rösten för utmaningar, och Ilmar vägrade metodiskt tro att den verkligen visste vad den ville säga, så han tog sig mödan att lyssna på dess trevanden som vore också de betydelsebärande, att lyssna på mellanleden i fonetiska bryggor, att lyssna på stammandena som omärkligt metamorfoserar. Ilmar vrängde och vrängde, likt sin vän och lärjunge Öyvind Fahlström, men utan dennes metodiska besatthet och istället med en oerhört noggrann omsorg om den poetiska temperaturen, och likt sin vän Gherasim Luca men utan dennes monomana besatthet, och med en oerhört sensibilitet i uttrycket.

Nå, även där bilderna utvecklas och raderna låts innehålla längre utsagor finns en exemplarisk medvetenhet om ljudbilden, om förbindelsen mellan visionen och den konkreta sinnliga upplevelsen av att höra och upplevelsen av att med läpparna uttala just dessa ord. Poesin är ett läte. Och inte minst som Ilmar var polyglott även som poet är det så påfallande att han väljer att säga just det som låter sig sägas på ett särskilt slående sätt just på svenska, med det språkets särskilda typ av musikalitet och dess raka, ömsom hårdhänta ömsom smeksamma konsonanter; dess lustiga ordbildningar och integrerade metaforer. Dikterna på estniska och franska vet vi nu mindre om på vilka specifika sätt de utnyttjar de distinkta skillnaderna, men det är tydligt att de vokabulärerna ständigt finns med som associationer som bestämmer de enskilda orden även på svenska, jämte tyskan, italienskan, spanskan, engelskan, finskan, ryskan, etc... Men inte minst denna överdrivna medvetenhet om språket gjorde att Ilmars poetiska röst alltid stod och övervägde att inte säga någonting alls istället. Det han väl sade lärde många oss betydelsen av den poetiska röstens ljud.

(Ilmar Laaban var aktiv i surrealistgruppen främst på 90-talet, fram till sin död 2000. Se hans dikter t ex i Laaban: *Poesi* (skrifter band 1), Kalejdoskop 1988, Laaban: *Palingarderomb*, ellerströms 2007, och *Pequods* Laaban- & Artaud-nummer 1997, och hör dem på cd:n Laaban: *Ankarkättingens slut är sångens början*, cd Fylkingen 1998)

Dikter

(ur *Artes* 1981)

Hanhon saknar namn
lukt smak och färg
är genomskinlig okroppslig

Bara hanshennes spektrumlinjer lyser
i det mörka laboratoriet
där en gammal vaktmästare
hopkrupen i ett hörn
nu dör i orgasm

Professorn rycker på axlarna
och pekar på skärmen med sin pinne

Uppe på skåpen
ringlar sig ormar

deras gifttänder har tömts
och kommer inte att fyllas mer

Professorn står
han vet att vaktmästaren redan är död
och det rycker i hans mungipor

Spektrumlinjerna
är smala och bländande

* * *

Ett möte efter flockblommiga år
en kärlek oigenkänd av skuggornas fjällkedja
långt har fågeln flugit
i det silverådrade berget
så långt
att fångvaktarens skrämselblick viker för ett leende

Där begrundar härförare utan här
oförmultneliga ögonlock
där blåser en lätt bris
över nattens avigsida svedja utan tadel
skyn kastar av sig klutarna

Att vila sin hand gjord av en vidja
på ett ansiktes svala negativ
att drömma
att det i alla lampor är drömmen som lyser
på botten av ett ändlöst avsked på nytt
på botten av en tyst snurrande stjärnhimmel
lite sand
sand och vatten och luft och aska

och mera än kärleken

* * *

Förtvivlans lågor slår ner från tornen
en sorgsen yngling talar med hög röst
tunga maskiner forslas från skjul till ett torg
i kryptonsken susar alléns själar

De som sover den rätträdiges sömn ser tungor av sol över staden
tungorna ser dem inte slickar bara deras hår i blindo
som stötspelare roterar skydrag i källarna
ett ensamt flygplan ryker på den vindstilla natthimlen

En flicka med sträng mun har lutat pannan
mot den mörka televisionsrutan
rummets dörr står på glänt liksom dödsrikets portar

flickans hjärta är tomt och öppet på vid gavel

Wilhelm Freddie

(ursprungligen från 1959, omarbetad 1984, tryckt i Phases-antologin *Kalejdoskop* 3-4 1985)

1.

Genom den ruttnande muskeln far en blix; en doft av äpplen halvreser sig på sin armbåge, kisar sig omkring, glimmar svagt; ett lågmält vrål sjunker långsamt ihop på älskogsläget, omger sig med guldbruna fransar som ormar sig leende.

Midnatt i en djuphavsgrov. En triangel tänds, hård som åtrån, en armhåla som sluter sig om ett skrev som sluter sig om en epok, Utom hörhåll dånar två hoppresade läppars vibrationer.

2.

Skivor
stora största störtande
eller mellersta
små roterande med små rättor på

Väss dig
tunga
mot skivan
dra gnistor ur den
haka dig fast vid den
den kommer att föra dig långt bort från munnen
där mumla
på skivan
den ultrakortspelade
som skivats i ett exploderande ögas blinkning

Världen slits bort genom en slits
bakom fladdrande rymdgardiner viskar stora och små blygdläppar
kluckar drypande klockkläppar

Ung
tung
höjer tomatdemonen sin knytnäve

Lågtjutarens kärleksdiskurs

(ursprungligen från 1956, omarbetad 1985 till Phases-antologin *Kalejdoskop* 3-4 1985)

Församlade kring radiobrasan
de döda likt liggande prismor
orörligt isfriterat fräsande
ett marmormumlande bakgrundsbrus från mer än längst bak
i prydliga rabiesradier ligger de
prydligt utsträckta i givakt

Här Lågtjutaren här Lågtjutaren
på mer än långväga långvåg

vibrerande från neon till con
era kryptor lyser vi upp med vårt krypton
Nero efter Nero tänder vi längs Oljebergets sluttningar
smält ni raklångt levande döda
smält i takt med dödens den vigas den dödas kluckande
multna med blixstens hastighet

Här Lågtjutaren på oändligt lång långvåg
(en väpnad tår utsöndras av det magiska ögat)
mjukt trevar sig våra stänger fram inom er
våra järnstänger våra kärleksstänger
ert hull löses upp i flöjtande visslingar
som visslar fram hinsidesundren som vore de hundar
era skratt kommer natten att regnbågsskillra
smekningar kreverar som spökraketer

Ånga i blom är ni och förälskade gasvirvlar
ett joniserat stort X! elektronsjälur är ni
ratten surrar och rullar som Ixions hjul
en solros som vänder sig efter solens megatomrum
oändligt långa vågor är ni
ofärdiga ovärdiga i färd med att römna fram en värld
vågor utan ocean sjudande av stiltje
så lågmält ni tjuter ut er ännu ofödda glädje

Jag älskar er

(äldre dikt, svensk version av författaren 1986, i *Skrifter Kalejdoskop* 1988)

Varken stor eller liten
har munnen som irrar i trapetens urskog
sminkats av skenet från en brinnande urinpöl
bakom denna skymtar
ryckande axlar axlar och åter axlar
varje följande axelpar rycker lite mindre än det föregående
allra sist lyser orörlig
en lätt sadistisk skär triangel

Längsefter horisonten har en pedantisk åska
ställt soldater av koksalt upp på led
de bara tiger
medan en förtvivlat blinkande bordslampa
är i färd med att spinna en löjligt lång tråd
och miljoner fötter trampar på havets ruttna dansgolv
ack detta nya försagda solsystem
lyckas inte ens fjärlarnas humor hejda

under

Till Sven-Erik Johansson

(1993, tryckt i katalog på Borås konsthall 1995)

bortom kärnmjölkspölen
bortom hjärnmjölkskålen
bortom hjärnspöksvålen
knyter sig nordpolens kärna av hjärna
Yorick och Rurik de båda rorsmännen
visset vilse har de visst rott på pölen

på godergökens på gök-
moderns på den moderna
modergökens pöl till bo
att inte vara eller att vara sig
gal den galne fadergöken
i gökkärnfamiljens ordkök

godafton vackra maskvärld
godafton vackra mask med
maskstungna ögon
nu lättar det över polen
över gölen över strömmen
nu lättar vålnaden anckaret
i strömmen

En dröm för fyrtio år sedan

(i *Mannen på gatan* 2 1994, där med en utförlig kommentar)

"Nu är det gjort!" Mitt i det ljusa rummet står Iaroslav Serpan som just klivit in igen, på hans öppna panna pärlar (kall?-)svetten, den annars rosigt ljushylta uppsynen är vit som ett lärf, uttrycket i ansiktets rundel dubbelexponerat med kvadrat beslutsamt och skuldmedvetet, utmanande och hopknipet på samma gång. Jag anar ugglor i mossen. "Vad är det som är gjort?" – "Lorca står i garderoben. Du får lov att hjälpa oss att skaffa undan kroppen, för nu är du insyltad tillsammans med oss." – "Men... var det inte franquisterna som dödade honom?" – "Nej då, det var vi det."

Som tredje man sitter Max Clarac-Sérou i rummet, vi befinner oss på nedre botten i en tvåvånings trävilla från seklets början i Saltsjöbaden. Jag har fått disponera villan medan ägaren är bortrest på semester, och gästas just nu av Max och Iaroslav som rest hit upp från Paris. Under någon trivial förevändning har Iaroslav lämnat rummet för en stund och ställt mig inför fullbordat faktum. Jag ser garderobsdörren, Carl Larssonskt vitmålad som det mesta i huset – skymtar jag mörkret bakom genom några små runda lufthål i den? – , och stående i detta mörker Federico García Lorca, i vit kostym som på det kända fotot; om dörren öppnades, skulle han falla raklång framåt.

Gråzon i drömmen. Den tätnar till Gamla Stan intill Riddarholmen, kanske den just då nyöppnade tunnelbanestationen. Varmt grå sommarskymning. Jag har vandrat hit utmed Saltsjön hela vägen hemifrån, men inte funnit någon avstjälningsplats för den döde poeten i det strandnära vattnet. Där jag går längs kajen – eller är det perrongen närmast vatten? – håller nu mina kliv på att bli längre och lättare, jag börjar glidflyga mellan avstamp och avstamp, några meter i taget.

Ny gråzon, sedan ljusnar det åter, mer än förra gången. Klar, ljum sommarkväll i Kungsträdgården. Jag ser häxor i små grupper som förbereder sin avfärd till Blåkulla: ett glest muller, en långsam virvel med centrum invid Jakobs kyrka, där nu galleri Doktor Glas ligger. Jag befinner mig mellan Karl XII:s torgs dåvarande spårvägs- och busshållplats och Molins fontän. En mycket vacker ung häxa med blottad överkropp fångar min uppmärksamhet där hon grenslar sin kvast med skaftet vänt *bakåt*. På skaftet bakom henne sitter en man i regnrock, knäppt upp till halsen, och med hattbrättet nerdraget över ansiktet. Han är *anonym* i ordets fulla bemärkelse.

Leende vänder sig häxan till mig: "Jag såg alldeles nyss Max' lilla svenska väninna, hon verkade brydd. Vad är det manne som bekymrar henne?" Jag varsnar en ironisk biton i den avslutande frågan. Och så *ser* jag flickan i fråga, späd, med en ljusblå rosett i det mellanbruna håret, skynda förbi med oroliga steg, med axlarna hopdragna och det smala ansiktet mer än halvt bortvänt. Och jag vet att häxan vet om detta med Lorca och att hon har i sinnet att förgöra Max och att detta skall verkställas från Blåkulla. Må Fan ta Max, säger jag till mig (i drömmen i alldeles ordagrann bemärkelse). Nej, inte tänker jag röra ett finger mer för att rädda honom. Själv har kan kokat ihop denna soppa åt sig. Jag knuffar den anonyme (*le quidam* heter han i drömminnet) av kvastskaftet – rättare sagt: flyttar på honom som vore han ett ting, han reagerar inte, än mindre gör han motstånd. Så intar jag hans plats och tar häxan bakifrån om bröstet, de vackraste bröstet i världen. Jag skall vara hennes följeslagare på färden. Det mörknar. Sällhet.

Elak Konditor på Dressin

(lekbidrag 1995)

När Vilda Västern var halvvägs erövrade, gick triumftåget plötsligt i stå. En konditor, som fått sparken från samtliga konditorier på östkusten på grund av de ärevördiga texter han spritsade på alla födelsedags och jubileumstårtor, hade satt sig på en (förmodligen stulen) dressin och började trampa mot öst med ett väldigt lass av pajer och gräddtårter bakpå fordonet, som han kastade både cowboys och sheriffer och boskapstjuvar i ansiktet. Dock till en början inte på rödskinn, varigenom en indiansk moterövring av mellanvästern startades. Knappt hade denna hunnit komma igång, förrän hans alltomfattande elakhet drev honom att slänga gräddtårter i ansiktet även på indianerna, varigenom de å det nesligaste förvandlades till blekansikten. I det kaos som uppstod slutade tyvärr den i början så lovande episoden.

Gösta Kriland

Gösta Kriland är en poet bara mot alla odds och på pin kiv.

Han skrev framförallt mot slutet av sitt liv, när ohälsa gjorde det svårt för honom att måla. Det är också svårt att avgränsa vad som är vad i hans ymniga anteckningar, vad som är poetiska delirier, opoetiska delirier, rena minnesanteckningar kring remarkabla fakta inte minst från djurens värld, minnesanteckningar av rent strunt som aldrig skulle läsas igen. Merparten är i alla fall verbala fantasier, vars grundton är en automatism av kärvaste slag, som sätter ihop de mest tungfotade anhopningar av arkaiserande eller svåruttalade ord med de mest lättsinniga och ofta rent spexiga tillämpningar och förvrängningar av dem. Framförallt är det rasande och samtidigt roliga anklagelser både mot världens elände och mot allehanda motgångar och mot de motstånd som förutsättningarna ställer upp både vad gäller den personliga lotten och naturlagarna.

Man kan se det mesta som instruktiva exempel på den principiellt fördomsfria typ av automatism som inte har ett lyriskt syfte med i sina tillämpningar, som är mån om att inte censurera och inte väja för det osköna, det svåruttalade, rena ekon från blandade sammanhang och blandade språk, svordomar och könsord, upprepningar, fragment av bildningsbravur. En dåres lallande, ett trolls förbannelse, en bildads joller, en obegriplig litanian där fonetikens egen dynamik ibland kan tyckas rusa fritt löskopplad från semantiken. Nattsvartaste humor och hårdhänt fördomsfrihet.

(Gösta Kriland var aktiv i surrealistgruppen en kort tid på 80-talet fram till sin död 1989. Läs hans texter i Kriland: *Det gåtfulla har ingen dörr*, ellerströms 1999 och i *Kvicksand* 1989)

Iförd magistral bildvävkorazin – ränder gör att silhuetten blir oskarp och en kongruent "kostym" för parningstiden – anlägger jag den kompulsiva homokromien. Svartfan tar den som ser mig, och av porcupit, en avfallsprodukt från desintegratorn, skapar till duvanodockan på eldpallen "gruvan". Himlen rödgas och gardinerna brinner. Dockan placerar jag under rådråkningsverkets dörrmatta och första bästa som torkar fötterna på den drar mina sjukdomar på sig.

* * *

Opåkallad centrifug att patta
åt den enfödda spikeklubban, trilobiters
bombasm bak väblars våder av naturgas.
"Stora tubor väver litet glass."
Dyngpatriarker på villovägar,
frillor födda i bur, rotfyllda blemmor,
baggas i char.

* * *

Komedienn i lystnaden bland thanatosträd
under balustrads dova tilltugg,
ögonlocks böljande
dykande endiver – efter skolastikens

tu / tula / tularemi
petition d'amour baron-triad
pimentokryddors tjugoett.

* * *

Lameller i tangibelt svårmod
och substantiell dependens.
Besatthetens och sinnesfridens blaupunkt.
Klappret av granulerade plikter cederar.

* * *

Etikanternas marmorskara
skuddar silikatet av sina offer.
Brännässlor furirerar styggelsen,
som märkvärdiseras och mausoleras
av genuinala soptippare

* * *

Kondomlig gestikulation över primates.
Fungi digererar recetter av brunkol,
bråkande teärenpris in memoriam.
Statuternas skaplynne oxideras i fåvitsko.

* * *

Ontologiska uringåenden
med. Krattor av jolm inpyr jordemödrar
på sådig metaforbjudning: rodockor
kappas i treskodom. Russin.

* * *

Våtvilans förstelningar
karotter av suckar fulla
på stället marsch
kvalda ganglier
i artärers hangar
gafflars ådriga tremor

* * *

Firmament av torvströ
Debila dassen och traversers uppgivenhet
Blodlössbadens pärlband
Dovt ensartade fotsteget
Det sargande i glasstubb

* * *

Venal och kommandit, bohagets vedett desslik kongenital flöjtare
du låter malplacera vulvatjuven på näresta kompost som raktur
Lärdomsgjusen i grund
skåltalar mattepoetiskt.

* * *

– Dragnaglar –
salivsudlade hopfällbara beläten
Artefaktens slinkfurstar
Sanslösa mobiliers fallissemang

* * *

Kakafoniska bevekelsegrunder spiralerar i oavhängigheten
piruetterar parallelepipediskt i avloppstrumman

* * *

Tålomod har muskler och grund nog att fynda växt i huggormars sedimentära hieroglyfer
Dikesrenens reviga nåtlade nätknutor och korsvägen
penndrags insektaktiga flygbanor...

* * *

Lukthjärnans associationsfårar absorberar korsande hovslagaren & manar fram solida
skulpturala kavalettlustar i volym på volym
Monstranser reas
trendvisst knölfödingar rusar till
Bönhusen fylls av skira gaphalsar
Kenofobin breddas
På tabula nigra
Präntas sömnlignande öglor
Ärtstora voluter
bringas till mognad
i konstförfarna händer
Gulaktiga svällkroppar
blir till biprodukter
och stuvas med omsorg
& kantas av hudveckens skarpa doft.

* * *

Otillfredsställd dricker blodsolar; slumpvis fostrad
tänjbara interiörer självsvåldiga som uppfordran till dans
ordflåtor att uppamma idéer

Mattias Forshage

Mattias Forshage skriver alltså själv dessa rader och har därför svårt att skilja de reellt manifesta poetiska effekterna i verket från de intentioner som kanske inte alls speglas i dem på något genomskinligt sätt. Många läsare har fokuserat särskilt på motivkretsarna, som i väldigt hög grad är naturfenomen; djur, växter, landformer, naturtyper, etc, men egentligen är lika mycket sinnlig närvaro mot vardagliga ting och dynamiska sensuella och epistemologiska rörelser; eller på metoden, som är solitt baserad i simpel hederlig automatism, men egentligen lika ofta är grundad i imaginativ-sensuell exploatering av drömsituationer och av laddade romantiska tillstånd och aningar. Den poetiska vaksamheten spanar hungrigt tvärs igenom det odifferentierade flödet av kringflytande element efter spår att besättas av och rida över en kortare eller längre sträcka över havet, på ett ritt som skall kasta ett utforskande ljus över någon ny region av det okändas landskap.

Upptäckte automatismen på egen hand, odlade den länge i en konsekvent expansiv, romantisk, mytologiserande och fetischerande stil (jämt rent mytologiserande berättelser), kom sedermera att uppmärksamma (via den kvinnliga obegriplighetens poeter och via Laaban) språkets sinnliga kvaliteter och vissa av det lågmälda talets poetiska effekter, och som någon sagt blev det också kanske mer av nakna fragment, lekar och övningar, alltmer tematisering av den inneboende epistemologiska processen; tillfällighetsäventyr med de metodiska ansatserna eller byggnadsställningarna kvarlämnade. Alltjämt med en språklig komplexitet snarare än enkelhet och en expansiv rörelse snarare än koncentration, har den genomgående andan hursomhelst alltid varit mer patetisk än intellektuell och bärs av en konsekvent tilltro till den poetiska rösten och till poesin som kunskapsorgan.

(Mattias Forshage har varit aktiv i surrealistgruppen alltför 80-talet. Läs hans dikter t ex i Forshage: *Angående näktergalarna man fann på glaciären*, ellerströms 1998 och Forshage: *Frånvarande ur samma stäm av bläckfiskar*, Styx 2007)

Varm glass sprutade ut och förstörde dvärgarnas klädsel

(utdrag ur diktsvit 1985)

Det finns inget hus i parken.

Likt städerna som slås i spillror öppnar sig våra vita händer
I röken som stiger upp kan jag se de hysteriska revbenen
Vattendropparna på dem är rosa
och fuktar mina hjärnvindlingar i bubblande skrik
Jag kan inte nå deras spegelbilder
uppskurna tillsammans med fotografier av kroppar

När händerna krossas i skärvor sträcks de kvarvarande lederna förtvivlat
efter höftben iskalla och sträckta ut i en annan himmel
där klarinettfragment och spindelvävsbetäckta speldosor
redan fyller ut tystnaden som dock ler bakom en grushög
och nedgrävda stinkpaddor och kallnade bormaskiner
och yxor skrattande och släggor välanvända

* * *

Till Christian Werner

Försvara dig
Tiden är utställd i levande montrar
som bara blottar övre delen av noshörningens horn
med gröna ädelstenar infattade i den rynkiga hud som täcker ögonens dunkla kammare
tvättmaskiner spränger de grå dörrarna
och kedjornas spår i sanden bildar ett kul mönster
och transistorradion sjunger i en hopfällbar stol
innan den krossas av ett störtande flygplan

Inför soluppgången i rådhuset

(en av dikterna kring händelseförloppet i *Häxprocessens åskbetingselser* 1986, senare integrerade i berättelsen)

Grip min hals med dina målade händer
och inneslut mig i muren som en hotfull relief
en spindellik klättrare i murgrönan
en nattlig staty av längtan
som håller upp ett fönster mot en helt annan damm
ett fönster som skär in i händerna
och visst kryper myror ut samtidigt med blodet
som droppar ner i explosionsartade blomningar i snåren
 Det största trädets grenar når en balkong av aska
 där du snubblar på en hund
Dammen skriker av svanarnas våldsdåd
svärmarna av hotfulla fjärilar som inväntar soluppgången
flyger i vansinne bland de lägre salarna där ljuset somnat
och de brinnande vapnen glänser som vit hud mot natthimlen
Jag vill hinna till ditt rum innan soluppgången
och se dig vakna i en omärklig darrning och irish coffee
Vi har naturligtvis mycket att uträtta innan frukost
men trapporna ler hemlighetsfullt i dunkla vinklar
och frukostbordet är belamrat med papper
dimmorna bildar slagfält och försvinner
och avslöjar gräsmattans verkliga blodfläckar
 Det finns gropar utmed grunden
 där grävande botaniker drunknar
det finns leksaker
 som magnetiskt överfallit mitt ansikte

Några försök att uthärda hettan

(utdrag ur diktsvit 1991, delvis publicerad i *Ögats läppar sluter sig* 1993, sedan i MF: *Angående näktergalama man fann på glaciärisen* 1998)

I

Natt som gör själva högsommaren beboelig dunkla kropp
spräckliga ansikte svanars stjärnbilder
flämtande omdömeslöshet skeppar önskningsar som lyrsträngar
ack milda regn av havererande ballonger
skärvor av min panna vem är lökskäraren
en halmsjungande fisk verkmedveten mineralstjärna
och ensamheten en grov mun på den i övrigt ansiktslösa himlen
torrläggningensinstinkt fördömda arm i buljongkoket
som ödesmättad trädgårdsmästare i piraternas vassrand
mossbevuxna tågstationer utmanar gungflyt valfritt vapen
orkeslösa vidräkningsnycklar som det omedvetnas dörrkarm
allt vad de önskat sig åror likbesiktningensprotokoll ökensand
trampbilar värme alabaster ökentråd växande fjärilar
och varje skojare saknar sin kokta porträttkatalog
Jag önskar mig själv inte mer än nattens kvarvarande under dagen

VI

Naturalhistorisk överdrift romantisk överskrift Träffad av triumferande värmevapen
orkeslöst bland de brända ruinerna
Astronomiska skräckvälde som jagar kyparna längs marken såriga huvuden kokande
uppgivenhet
Det är i sådana miljöer man trots allt och verkligen trots allt ser hägringar av sin älskades
kluvna ansikte och fruktliga vakenhet
som skimrar månliskt klart som alkohol ögats fikon rentav nattligt fastän mitt i dessa
bombningar av sandens kvävande vulgaritet
Ty även i de uttorkade flodbäddarna trampar man på hud men det är den som kvävts som
solariernas sandpapper stumma uppkastningar köttstycken utan smak
och den rör sig likafullt slingrar sig kraftlöst väller långsamt fram i utdikningens skyttegravar
kanske vill blomma men har ingen insida att veckla ut
Drömmarna om skuggans drömlika bjudningar har tycärr inte fler armar än en bläckfisk
en bläckfisk av nattliga förförelser men ingen kvick och dödlig skolopender
Man söker drypande av svett ingångarna till dessa drömmar som är osynliga i bassängerna
av mordiskt ljus
men de signaleras bara i kringflytande aningar som simmar ur det förflutna som kryddiga
trollsländor av rök med intelligenta vingar och hungerns mästerliga vaksamhet
Fann man bara isgrottorna skulle man också finna henne där med världskartans färger med
evolutionens blick med demonstrationernas doft
och en beslutsamhet som kanderar rörelserna till distinkta händelseförlopp i måleriets
historieskrivning
Runt henne strålar deras skuggor i målade kroppsdelar som leker hårdhänt men kärleksfullt
som tecken i knippen i ett tillfälligt korståg bland kulisserna av inälvor i lysande
färger i blomkrukor med skratt på läpparna
och stölden av de små apelsinskalarnas skor

och skärningspunkten för dessa hypnotiska såpbubblor hennes verkliga kropp som befolkar
missförståndens öppenhet på pelikanvingar myriapodernas glänsande ägg

Älskade

Bara man finner pilarna handtagen bibliotekens lönndörrar de fläckar där man plötsligt får
fäste

och lyckas lämna denna ödelagda labyrint av smälta städer

lämna den åt nattens storartade framkrypande att någon gång dränka landskapets feber
och amputera de utdöda trädens smittsamma brandskador

VII

Ett stänk river genom raderna av föremål en gnistrande spricka en blixtnabb snok det
blöder en droppe månsken en underbar skugga att vila ögonen i

och då kan man se sin älskades vakna gestalt

ingen trappvandring för torkade spöken ansikten i väggarna tunga porträttsamling når av
utmattning i lemmar och efterrätter

som vore det bara drömmar när man upplever dessa kyssar i glasskåp som klara drömmar
spegelblanka i fjärlshåven ytterligare båtturer

ingenstans förutom i väggarnas hav utspillda ugnar dessa timglas för ord av kärlek man
ropar jag älskar dig som ett vattenfall av tårar på denna ökenplanet önskningsars
blomning

Strandfynd på ruinön

(dikt 1994, tryckt i MF: *Angående näktergalarna man fann på glaciärisen* 1998)

De nyktraste vandalerna ett stall en hög med kotor

i ett hörn av klippstranden sjöng som glittrande järnfilspån i luften

för dessa klippor välver sig in mot labyrintiska snår

där mången ouppmärksam vandrare spetsas på törnen av någon okänd varfågel

I tångruskorna återfinner man förutom de sedvanliga fågelkadavren

havsdjursskalen och fula förpackningarna även Nordisk Familjebok

dockskåp levande får och gitarrer – alla fyllda av små märlor

som jagas av små kortvingar som jagas av små jordlöpare

som jagas av lantmätare som jagas av turister som jagas av isbjörnar

som jagas av sjömansbegravningar som jagas av tågagnar

som jagas av golfströmmen

som har en tystlåten men mycket varierad sång full av skärlanden och härmljud

Lista med spöken

(drömdikt 1996, tryckt i MF: *Angående näktergalarna man fann på glaciärisen* 1998)

Det finns flickor som kommer fram ur hörn av drömmen –

På tunnelbanestationer när sista tåget gått, på vinden, när hissen är ur funktion, i
mellanrummen efteråt.

De har skarpa ögon och har mycket att säga. De har sett dig långt innan du har sett

dem. Enkelt klädda, ögonbryn, vackra utan att vara uppseendeväckande. Ibland

mycket unga. Ibland svårt handikappade.

Och de heter saker. Carina, Jenny, Maria, något obegripligt som Olon, och den kanske inte mer än femtonåriga Liselott, vars namn jag förmådde gissa på hennes uppmaning.
Bara inte någon fast adress. Och hur ska man då kunna skicka dem brev, inbjudningar, trycksaker?
Eller är de inte nattens poeter. Kanske spökar bara myten om de omedvetna, spontana surrealisterna.
Och om de undandrar sig minnet. Om vi bara behävde någon att sova med.
Men kanske var det just det, en lång rad av förälskelser. Undanglidande förälskelser.
Och deras dikter skulle man ändå aldrig få läsa, än mindre publicera; när de inte skrev dem. Man mötte ständigt nya, men aldrig för första gången. Alltid hade man nog sett dem för i någon dröm, alltid ett vagt igenkännande och starka känslor.
Få dem att känna sig väl till mods så de inte försvinner igen.
De finns nämligen inte när man söker dem.
De har ingen adress. Ingen telefon. Möjligen känner de varandra.
Man blir smickrad. Och de vet så mycket.
Vid ett visst tillfälle trodde jag att kunde tillbringa resten av livet med var och en av dem. Gång på gång hämtade jag papper och penna utan att tända och försöker skriva ner dem. Och eftersom jag trodde att det var resten av livet som stod på spel tillfogade jag mina närmaste vänner till listan. Sådana misstag kan förändra tidens gång.
Namnen rann iväg, de har varken fotografier eller adresser, de har ingen historia som jag visste något om.
Deras vackra ögon och all dagliga leenden.
De låter sig inte organiseras. Antagligen inte ens fästas på papperet, spöken som de är.
Fruktansvärt och ödesdigert torde det ha varit, att försöka benämna dem. Lika fruktansvärt, lika ödesdigert, att blanda dem med mina vänner. Spöken, som skapar nya snärjande förflutna.
Och som man även om man inte kan gifta sig med kanske alltid är gift med.

Blind

(i *Lösdrivaren* 1 2000, sedan i MF: *Frånvarande ur samma stäm...* 2007)

Blind som en människa
och levande som en tvål
i ett lagerutrymme med konstiga dofter
där tysta expeditioner smög runt hörnen
Man vandrar på en bädd av skalbaggar
som om de vore glas
som om man redan börjat blöda överallt
Expeditionerna brann runt hörnen
Korrugerad plåt slog i isvinden
Tjällossningen vällde
Jag sov i en djup djup säng
och det rasslar av skalbaggs-kärvor
Torra blommor, torra kläder, torr svamp, torr mun
Det hävdades små morgnar runtomkring
Det slog oroväckande prassel i varje buske
Och varje moln var blänkande

som om man inte sett nog:
Ta huden från min panna:
ta mina små ögon och kryddiga bandage
och städa våreldarna i de nedsläckta trädgårdarna
Trastar som rinner som blod utmed lemmarna

Väderhuvuden

(2000, sedan i MF: *Frånvarande ur samma stim...* 2007)

Samma drömmar är inte samma drömmar
Simtag som går igen
Det är bara vädren som berör
Bara vädren säger jag krampaktigt
Ni människor bara i den mån ni är väder

En serie drömföremål

(2003, sedan i MF: *Frånvarande ur samma stim...* 2007)

Det allegoriska insektskåpet

Varje låda man drog ut i det stora tunga insektskåpet hade ett likartat innehåll, genom glaset såg man ett pedantiskt litet arrangemang med en askkopp, en pipa och spridda småföremål; speglar, torkad svamp, renlav, små träd från modelljärnvägar, osv, men alla var olika, var och en skulle gestalta en viss tobakssort som därmed visade sig gestalta ett visst sinnestillstånd.

Alla skogens djur

Jag kunde besöka folk istället i denna vårkvällens fula nakenhet, torftiga radhus med sysslösa familjer. Antagligen tittar barnen och mannen på teve i total händelselöshet. Men kvinnan klär upp sig. Hon är mycket vacker och klär på sig högtidligt, faktiskt ska hon gå på bal med mig, det är också öppet upproriskt, hon upprepar det ibland för att mannen ska förstå. Hennes beslutsamhet är oändligt vacker. Och så att det är jag. Varför smickrar hon mig så egentligen? Hon har ännu inte tagit på den storslagna klänningen, hon går och blixtrar i svarta strumpbyxor och en tajt svart tröja, det ser ut som en gymnastikdress. Hon kan dirigera världens gång med denna beslutsamhet och grace. Men det enda hon gör är att gå fram till mig. Jag trycker mitt ansikte mot hennes strumpbyxbeklädda sköte och utforskar hennes kön med min näsrot.

Jag begriper inte leken, men hon har sagt att vi ska föreställa alla skogens djur samtidigt, både gorillan och elefanten, både krokodilen och tukanen. Jag och en yngre indisk grabb kryper omkring på golvet, stiltigt som elefanter, bredbent på knogarna muskulöst som gorillor, svänger med våra näsor som vi tror är hur långa som helst.

ABSALON KARAVAKRA IBN

ABSALON KARAVAKRA IBN

Dödsmasken

Jag är nygift. Kvinnan jag är gift med är storvuxen och mörkt rödhårig och liknar inte omedelbart någon jag känner. En dag har hon en mask på sig; en kort mask som bara går från hårfäste till överkäke, gjord i pressad papp och målad i glada färger, på ett sätt som får en tänka på mexikanska dödsfestivaler. Jag kramar om henne och frågar om det har med menstruation att göra. Hon nickar och förklarar att det är för att hejda näsblodet.

Barninstallationer

I en invecklad tipspromenad eller surrealistisk lek ska jag leda en skolklass till ett sandtag. Jag väljer Hanvedsmossen, fast det ligger så avigt till. Det är storslagnare än vanligt, ser mest ut som ett amerikanskt ökenlandskap med lodräta klippor i olika röda nyanser och mäktiga taluskoner. Där tillverkar barnen något som de kallar ”installationer”: de knyter ihop vegetation och skräp och gör storskaliga mönster med sand i olika färger. Jag blir lite bekymrad, men framförallt är det hemfärden som tynger mig.

Om jag är fluvial

(i *Fabrik* 2004, sedan i MF: *Frånvarande ur samma stim...* 2007)

Om jag är fluvial
om du hade sett och om det somnade
om de fallande stenarna satte spår i din hjältemodiga bröstorg
och solen stod lågt
det skrevs alla gamla tal på dina små händer
om sanden tillät andning alls vem du varit
som stillastående vatten som den befolkade skogen
vore mitt knivhugg ditt knivhugg
och skådeplatsen för ytterligare en smutsig affär
det kändes också skönt i fötterna
att vakna med tvekan bli sin fiende
att ha drömt och att vara mårdruten och ädellövskog
se strömfåran ta form när vädret hotar
när du blir lycklig strama varg och visar tänderna

Akterblått

(i *Fabrik* 2004, sedan i MF: *Frånvarande ur samma stim...* 2007)

Akterblått fackellik
ruttnande vårdtecken i stäven
utsiktslöst glida fram i spöklik kanalseglats
stranden hänger oss om öronen
slitet i vackra trasor
stranden hänger oss om fotlederna

om jag hänförs av din uppgivenhet
och om vi bara aldrig kommer fram

Det skulle bli en sådan dag

(2009)

En ännu oprövad dag måste uppfinna det landskap som passar den
Det finns inga skor som passar en sådan dags långa vandringar
Måla upp en himmel med breda metalliska penseldrag med moln som består av sången av
ändliga rader av bröst
(bara deras sång, inte deras form)
Och den uttorkade silt som fyller dalen ända tills fronten av det stigande vattnet låter sig skönjas
Det är nämligen så att floden har vänt och skall nu översvämma stad och skog
och fronten av det stigande vattnet skummar och bullrar som träden som faller i skogen
Alla busslinjer måste omdirigeras på nya oprövade vägar
som ofta inte tål tung trafik
så vägbankar lossnar och trillar ner i avgrunden
men det krävs bara en turlista och ett magiskt paraply för att rädda livhanken
och att läsa bokstäver i den uttorkade silten
det nya vattnet väller fram i en liten ränna av trä där en anställd plågoande tvättar sina få bröst
(mest som en överslagshandling, hon har just ändrat sig drastiskt och är ångerfull)
medan små vattenkvarnar hamrar en spröd metallisk musik
och alla dessa nya sorters skor
i vilka inga fötter passar
trycker på egendomliga punkter som får folk att brista ut i osammanhängande tal
spelet av dessa underliga monologer ersätter alla konventionella replikskiften
det är hur man kommunicerar en sådan dag
en sådan dag med ovanliga fötter och sången av bröst och skummandets oväsen

*(Vattendragen som byter riktning är den här gången ingen direkt referens till den utopiska ingenjörskonsten i
Sozjetunionen utan en enkel reminiscens från senaste numret av Kapten Stofil som anlände igår, där Joakim
Lindengren fantiserar om hur den försvunna Storforsen återkommer)*

Petra Mandal

Petra Mandal skrev dikter som var av helt avgörande betydelse för den tidiga surrealistgruppen. Deras röst tycktes då alltigenom medial och oreflekterad, och tycktes vara en instans av en ren poesi, ge röst åt en visdom från ingenstans. Jo det är ett pågående trallande, det är en obekymrad och likväl mycket provokativ automatism, som målar en ohyggligt färgstark värld och en ohämmad subjektivitet, som vet att utöva barnslighetens avskalade omedelbarhets till godtycke förklädda brist på godtycke (eller vice versa). Det finns alltså omedelbart tillgänglig en värld av tropiskt och gotiskt och surrealistiskt överflöd, med bedövande starka färger, som det här är en sådan ohämmad subjektivitets små absurda fabler ur; fragmentariskt och flyhänt på ett musikaliskt sätt, definitiva krumelurer. Vi kan säga att det är en typ av utsnitt ur en flöde av kringflygande objekt som Miró och Chagall målar, men lugnt och samlat och noggrant som en Arp.

Från början mycket aerial, rörde sig i luftsprång i ordlekar och kullerbyttor, liksom i med hastiga penseldrag genomförda eller förrådade fesagor, men även i enkla och påträngande sinnliga iakttagelser. Det orakelartade var omiskännligt medryckande och roligt snarare än hotfullt, men kom snart att röra sig i en mer utpräglad mystisk riktning, med tvärsäkra kategoriseringar, generaliseringar, geometrier och metafysiska element, fokuserade på vissa hemsökande sinnliga eller översinnliga kvaliteter.

(Petra Mandal var aktiv i surrealistgruppen på 80-talet och det tidiga 90-talet. Läs hennes dikter i Mandal: *Hallå i huvut*, Surrealistförlaget 1987, i *Nakna läppar* 1-4 1987-88 och i *Mannen på gatan* 1 1991)

Stenkol

(1986, avtryckt i *Nakna läppar* 1 1987)

I natt föll stenkol.

Kol föll på mitt huvud i natten. Natten kom också och befriade mig från mina dagars ångest. Natten höll sig fast. Kol låg på huvudet, huvudet låg i sängen i natten på drömmen. Stenkol föll på ångesten. Ångest fanns i huvut under dagen. Stenkol föll på natten på ångesten. Huvudet föll uppåt i tusen bitar. Och fastnade i trädet.

Trädet var förtrollat, och ut växte äpplen av guld. Guldet var tillverkat av skalbaggar, som bodde i trädets stam. Baggarna som bodde försvann. Och in kom ångesten under dagen. Och natten var i himlen och himlen var som hustaken och det var där skalbaggar bodde.

Tillsammans med en liten lus.

En fredsduva kom flygande med fredens budskap. Skalbaggar som var hungriga sköt ned fredsduvan.

Dikter

(korta dikter i urval, ur *Nakna läppar* 1 1987)

Dagars långa brant

kastas bakåt i hängd sko

Stol i köket lyser röd

mitt byxben, kamouflerat

med valnöt

I min dröm på handen

slog mina fingrar av

en elak pinne

Mina bröst, bejakande
frihetens ursprung sprang
raskt räcket i brand och
blev med ens fylld bland barn

Jag vill givetvis
förändra spelars spunna grav
funnen på bergars begravda spår
Din skenande antilop, pottans tok

Att fylla de väntande sovrummen
med is, trår träskband
i mitt dike
Din kropp ett nät
i vibrerad aska
i vår famns första tag
vunnet i brand

Sagans stolta markanta skepnad
störtade taket in
Min flykt ligger i bakhåll
bakom ögonlock
I det ruttnande fäderneslandet
jag har redan gått
Gryta gröt rumsren katt
i spatt

Ett långsamt sökande i
regnbågens duniga afton
Enligt kolens metod i källaren
fångade lövtuggors kvävda
krävda rop i långa tunnlar
i mitt ögats blick bakom huvud
en nål i kudde
och en tand i sand

En val blåser bubblorna
Ökentrapade gräsmattor
gnisslar i verandan

* * *

Innanför, vi dricker kaffe
jordgubbar väntar på blod
Hur korkat ser de ingen
skillnad på längtan och vebod

* * *

Har ni guld i fickan
må hända
kor dog i natt också
alla döda

* * *

Skräcken sög blodet sött
Löv i fönster fångar
råttlikna djur i djup
sko gömd i huset

Den egna ritten

(Hallå i huvut 1987)

Din rikt smyckade undervärd gräddar den diande nunnans zebra
Också den svimmade lärkan hänger stenig himmel över vattnets fallna dotter

För dem som inte mötts
är dialogen mycket lång

Den somnande giraffen i shakaltältet
under tröskeln
kräver haltens döda glasmantel
Graffitifamiljen tolererar under
och kemikalier spelar rollen av förrädare
Och allt färgas stillsamt in av
den blå madamen

Sedan springer vi och lämnar herden halv sovande i rund toalett
Och av den träffade stegras flanörens ven
Klar
Obemärklig
Underfunnen
Dalande

Vi anar katastrofen dess heta stoft
Vi tränger in i den döende faunens zon
där vi hittar kaffekoppar av odiskad idyll
Och för dem som inte vet

snittlas värden in på fyra lila ben

Pojkens kast stod heligt
gentemot bambinos toten polar
Och en guldfisk i min lock
formar glasen aspirant
i det skälvande vattnets kast

Var är du då med din stenglob i katt
ännu vassare än blixtvinden i vår vagn
Svårtad utav natten
dörrens andra sida
sätter strömmen i den största drummeln

Se så många kollibris

(utdrag ur titellös svit, *Hallå i huvut* 1987)

Se så många
kollibris som döda seglar ned från
trädet där borta
har dom inget hem
ser dom inte flagnorna av livet manifesteras sig
Och mitt i allt de hoppa dog påfågeln
påfågeln med vingar av bly
fjäderlätt som aspens hy
tindrande av ljum klostersko
Och du min lille pojke
du med ditt ljusblå leende
strider och vill leva

Livet i dess sanna öga
lever fritt och får ej fångas
man måste jagas så som barn binder kransar

Tangenter stirrar med sitt gröna öga
på min framfart som skjuter undan för allt hemskt

* * *

Maktens troll
bor i boningen
konungens gula cyklar
följer med på färden
Makten är inpiskad i en grotta
men vill ej låta sig styras
cyklar faller i hopp
Platt och ropar på mamma
trollen är nu mycket törstiga
och ropar på lillebror för att
äta upp honom

och ut kommer grottan på ett silverfat
Uppslupen är den nu dom inte följer med i prosessionen
Den är badad i honung

I honungssängen

(Hallå i huvud 1987)

I min knutna hand fångar jag
en droppe blod
som jag sedan låter klä
din nakna kropp med
Jag klär dina nakna kropp med solens blod
Solen – den galningen är så nära sitt fall
att det krävs alla graveringar för att
hålla den uppe

Det som sipprar blått
var en båt i färd
Det som for
var en katt i smuts
Det som lekte
var tungan på min spets
Och det som var förgylt
var min längtans mod

Hundra dagar senare:
Det som var det öppna i ögat slingrade i gräset
Det var blött
Åtrån: den makten fångade sig i målet
Maragdrenaren sköt sig i långa trumpetvisslingar
Och hon som visste
befann sig under bron
Stigen var ett avhopp från skogens vanliga rusning
Det var honungens säng och där bodde fingerdjuren

Jag var född genom mitt barn och kvarhållen av stengänget
förklädd av mossa
Jag var vit genom solen och från dansande ringar
återspeglades mina förfäders lust och doft och
framtidens bringande lek

Yra Stora Kammeljont och Junglör
alla var de tidens honnör

Min vän bredvid gungade förstrött på sin stol
Hon var egentligen ett klingande skratt
ett dinglande skämt
en röd åsidosatt i trädets aldrig sinande vagga
Hon bodde också i honungssängen
tillsammans med fingerdjuren

Vi är på äventyr
hon har en trollande hatt
Hon öppnar sin knutna hand och visar mig
det lilla hagelfrö hon fångat

Vändpunkt

(*Nakna läppar* 4 1988)

Kaskader av mörkt blod förflyter sakta genom den dränkta ängens skog. Det förflytnas samband binds runt tår vi aldrig anat för att till slut. Det som redan är på efterkälken verkar hotfullt nära och vi kan äntligen andas luft.

Runt det oanade växer viljan sig maktlös. Nuet är liksom följsamt och aldrig påstridigt. Vi är kung över vår nakna kropp, våra sargade ben, våra nakna ögon, allt det som göms bortom grinden är fruktan.

Sakta dränks våra begär efter det onda. Vi är plötsligt plågsamt förvisade till impulsernas begynnelse. Det är vi slutar andas. Det är där näktergalen bildar strupen i vår saft. Det är jag följer dina formlösa konturer av en påbörjad resa till ingentinget.

Det är där jag är tokig.

Förstahandskunskap

(bilderberättelse *Mannen på gatan* 1 1991)

1. Jag är odelad eftersom världen har delat mig itu.
2. Skapandets kärna.
3. Mitt första danssteg.
Över havet lyfter jag armarna, i luften fanns en cirkel jag följde, som delade havet och luften.
4. Bilden av klitoris.
Avsaknaden utav blått i naturen, maten.
5. 0 = Kvinna I = Man var barn.
Mannen vacklande. Kvinnan fast.
6. Två grisar hade dukat av borden.
Det är alltså två. Motsatserna separerar alltid samtidigt. Därför möter en – en motkraft.
7. Det finns ingen tomhet.
Eftersom det alltid finns något utanför. Utanför de svarta hålen det som gör hålen.
8. Verkligheten den delade skenbara.
Som när jag flög ut ur bilden, ut ur verkligheten.
9. Att skapa ur (h)anden.
10. Läran om motsvarigheterna.

11. Hur pressar man in en kvinna i ett fyrdimensionellt rum utan att först kyssa henne?

1. *Ta en stega.*
2. *Följ den tills andningen upphör.*
3. *Ta till höger.*
4. *Lämna ditt avtryck.*
5. *Fly.*
6. *Och hon är inne.*

12. Hur vet man vad som är utanför?

1. *Gör en cirkel.*
2. *Följ dess utkant.*
3. *Öppna ögat.*
4. *Och du är ute.*

13. Hur vet man vad som är en fyrkant?

1. *Ta en fyr.*
 2. *Slå hål på himlen.*
 3. *Kyss marken.*
 4. *Stäng dörren.*
 5. *Stäng tv.*
- Och den är din.*

Det förlorade paradiset

(från minnesövning "Minnets mutationer" med Milton, 1994)

Knivar slipas mot varandra
Yxhugg lindrar smärtan
Cirkelns geometriska skärpunkt
vrider sig i smärta
Än är inget oåterkalleligt
Han blir sin siste man
Den dödsdansen du förkunnat
är ett minne blott
Att strida mot det svarta
Att se sig själv besegrad
Att tala genom Satan
där han står på sin triangel
Är ett byggnadsverk utan slut
Du heliga förening
Vad finns i cirkelns mitt

Johannes Bergmark

Johannes Bergmark, en konsekvent automatist. Somliga skulle påstå att poeten här är underordnad musikern, men det är rimligare att påstå att de två vanligen arbetar med samma medel och ställer sig samma frågor. Det rör sig om att vifta och springa i cirklar, låt oss säga gymnastisera men utan de disciplinära konnotationerna, i det symboliserades utkant, där allting vibrerar på tungan och är på väg att ta form, befinner sig mitt i steget att lämna det utsagda, men fortfarande går på styltor för att undvika att låta sig karakteriseras som vare sig nonsens eller berättelse; metodiskt ringlande exkursioner i de olika typerna av tuviga träskmarker som bara fläckvis och opålitligt är koloniserade av de kulturellt kodifierade riterna, dem där det okända fortfarande nominellt härskar, där varje köttigt eller lerigt läte, varje krasande och susande, fortfarande kan vara något annat än det man trodde, fortfarande kan höra till ett annat sinnes domäner, fortfarande kan höra till någon annans kropp, och inte stannar på samma plats, utan surrar som en envis insekt, ömsom spyfluga och ömsom nattfjäril, runt huvud och oftast kommer från en obestämd plats i rummet. Verbalt bärs det av envisa och mer eller mindre viga räcker av rent fonetiska associationer.

I det tidiga författarskapet finns en del anmärkningsvärda rena dagdrömmar av mytologiserande och erotisk art, som på ett fascinerande sätt integrerar fetischierande ultraromantik, klassisk materiell fantasi, fetischistisk zoologi och erotisk metafysik. Men redan där dominerar de fonetiska räckermonologer, först hoppande på utspridda öar av omedelbart semantiskt betydelsebärande ordklasar, men snart blev utflykterna allt längre och med tiden började de mer oceaniska dansstegen dominera, de som plaskar vatten med en frenesi som barnen i strandkanten, eller de skeppsbrutna som vill attrahera hajfloekarna.

(Johannes Bergmark har varit mer eller mindre aktiv i surrealistgruppen alltför 80-talet. Läs hans dikter t ex i Bergmark: *Erratum musical*, Surrealistförlaget 1995 och i Bergmark: *Över Opal Bågar Häröver*, Surrealistförlaget 1991)

Nu kommer en råhund springande

(automatisk text 1986)

Nu kommer en råhund springande.

Vad är en småtramsig skog av svettig glädje? Vi måste ju otroligt på alla visa det vi alltid velat: att kunna ro! Den jävla gröngöling som åtrår den nakna nymfen som dricker ur muggar fyllda av min underbara utsvettning förfördelar den allra trevligaste mesmysighet. Du anar inte, du gudinna, hur dina bröstvårtor befruktar tacksamhetens snedspralliga brödbagare på sin yttersta ansträngnings vilodag! Det är inte alltid lika snedvimset att hattpåätta den mest ovärderliga dyrgrip som Satan själv har eldat upp ur sin nattliga lakansskivling.

Nu är tiden spetsad på treparty!

Inför sakernas tillstånd

(*Nakna läppar 2* 1987)

Till de hänförda –

– en dront eller en dinosaurie

Till de förlorade –

– en grantipress

Till de förförda –

– djurparkens huggtänder, lagunens bråddjup, en jättestor maskin med en alldeles okänd funktion

och vad tänkte du på inatt?

Till de förlorade –

– en bok som då du öppnar den, avslöjar ett djup bortom skrivbordets yta
Till de bestörta –
– ett skratt inuti dina händers håll
Till de brinnande –
– hav av eld, av kvinnor och män
Till barnen –
– en växande klätterställning med massor av öppnade luckor
Till djungeln –
– var är staden? Och ett skratt som överröstas av papegojor och kängurus
 Som om du skulle vänta på dig själv när du redan sprungit förbi!
 Ett oändligt schackspel med ständigt nya vackra schackpjäser
Till djuren –
– Er! Ni behöver förlora fler tröjor, och vi få fler hudar, vi är stjärnor i varandras päls där
tiden är i näsborrarnas hetta
Till de viktiga –
– stå på huvudet eller försvinn!
Till, till, till
 Ljusstakar, speglar och tavelbord, brodermord och överflöd, spalt och saft, nagelknip
och fågelskrik
 Treva och spatsera! Gråt tegelstenar och slunga sockervadd och gnyenden, med
betalda lösmustascher sucka pariserhjul

Nej!

Målade axlar av fågelsvett blir välljudande maträtter i den nivå av brott som levande
varaner vilar i solskenet från den böljande marken där sången dansar med slutna ögon
bakom ryggen på nästa vän och har spännande presenter åt okända fiender ... men redan
igår kommer du att ha vetat!

Där under den samtidiga motsatsen till en promenad...!

En aborterad bönfisk i luftmorgonen

(dikt 1989, ur utgiven diktsamling)

Kölvatten framför
Lekapeflod kryllar gräddskopa dans
På lakanen de gröna
 röda nivåer, skiftning.
Blå grenen, apekatterna retar bruna måltål går vi
 parallellt kusiner
orkan i fjärran
 sågar trumman naket
 skyn målar
trummorna ituskurna
 golvet för myrorna mellan
hyddor fram mot kvinna
myran

Larvfötter
Blåflodbäcken, grönfisk
 grönbäckbibliotek

laxfångare
båtflugna
nätbaxare
gulbindare
brunbitarna
molnflagor
såp

Kattguld
Grålivling, husbåten
sovficka, trelåda
krokkrage
rophyllor
stålgaller
stålapor
flaskblå
lamphåll
svartlådan
gulrutan
blåhatten
elefantmassorna
gråinflugorna
huvudtalarna.
brunblå
talkott

Pianoskägg

(1989, ur outgiven diktsamling)

Aprikossaft
Flygande russinpaket
en stor spretig skalbagge!
Skägg växer ur pianots innandöme
...
Och på golvet ett stort gem!
som pekar mot fönstret
eller en köttkvarn
eller ett skruvstäd eller en ishockeyhjälm
Små flygande skalbaggar!
Pianot spelar av sig självt

Över opal bågar häröver

(långdikt 1989, utgiven 1991)

Över opal bågar häröver
Gåva. Blåa torn. Fiende
falsk höga torn

får mer leva lava lera
Månsken din smekningspuss
Malmtag vår navel vita
Så ål åt hamn där död
Miltals svalna tål gåta
På långt håll liknar satan
Vila i fred, bröd och håll
Småttalar varmt mjuk rostat snibb
Halvmåter fingrar vålnad gunås
På lika sätt har du manglat
ljuvton lutar färskt ostar,
 vårtor och frihet
Vid Zeus, mångförstå mig
lika gamla som målarn
och vågar tro
manligt
man, kvinna, man,
Jag lyfter ditt bäcken
som skål till min mun
vanilj strömmar
blå ögon fyrrar
svart zon / dig och runtom
ljummen gåta fall ner mot lakan
ingen torka bort
lockas plåga få kind
vila min fågel stråla mage
svep in i näve otroligt gammalmodig
stolpe kål
slida halka sakta mot svag galen
strider håglöst blåtonad målmedveten
mina taggvindar strilar Maja
tar hos pålar litar svamp mej
kanar ur dröm
en månad
låg vatten att hisna
trånad åsnehud
mår penis fallande kallt
griper rik handen om huld
rånar många
om tron, trapets
rikt har skrivits
ögon som kastas elffenben skrider fram
/.../
Paris liknar varsitt sto
skålar lingonkvistar måg låter svag
fars tonsill adekvat Lars
mimar pappa lake lass
tass ... våning av
Gogol mogul tupplur
skur trut svans krack
lång larver kursa tung häck

spotta snus bjuder tuss pussar pass
slaskar krattad torkad kassa
mallar pallar pillar tollar
målar golv sprutar torv
vatt på tapp
lip sill trut
skruv skav slut
jupp lapp skatt
ratt bak katt
larv tarv skarv
langa pinga stinka slog en tolv
golva nolla rulla fälla
jobba skotta luta fula sprita
våta pitta fitta plita rita vita skita
spott losk tott faml.
Vad tar fart?
stingpinne
vingflöjel spillkråka
kolaskott

Erratum musical

(1995, urval från JB: *Erratum musical* ur *Stora Saltet* 1 1995)

5.
ROPA HARRY, SNORGÄRS.
PREDESTINERA DIG, DU ÄR INTE
FRÖ ÄNNU. MEDISTER OCH
MOTISTER, SKOPAN HEMJÄRN,
SNASK I BARK, KORPAR
ÖVERBASISKT VRIDMOLEKYL
MINGVARKLAR STORPLAR
FINMJUKERI, MISTER.
SVITHAVS BULKAR MYLLRA.
BIRILARA FRAKTYLER
PLISTKRAR-S MOT SVASK.
FIRABILTVÅNG VÅDL-ÅSKAS
MOT KANT, SVANK HAL MEN
SVÅNG. FYRKANTAL
BISSIKERAR PÅ KONFESSEN,
DEBLI! VÅKÅL I SNÅLVÅP
SNORKLAR KLASKANDE
TOKROBERT VILT-TVÅL.
KANTAL PALAZOOISKT
LIFIRUNDOM I VIKSTIPPADE
FASTEBUSKAR, NIVÅLIGA
VIDMÅADE BAXAR!
HILLIBILLVINKANDE PILK
PIDÅAR MIRVEN MJUKMASKAR
ÖVERÄNDANOM PÅ-SEIDANOM!
PJISTER BETRIVRAS!

RENVALKADE OMBYTEN
MÅAR, VARIMERAS SNARK-
VARNARE PLÅSTRAR FÄRSK.
PLIST PYSTER KVALKARI
SVENDANOM! SVALKAR
GRUSOM PÅLÄTT.
SVETTLEBERNÖJA.

12.
JAVA LINKAR SVAGT ÖVER PYTON.
TROVÄRDIGT PÅGAR HAN GÅTOR
TVÄRS MOT VAGHETEN. STOPPAR
MOT PILGUPPEN U.

L'Ultima spiaggia

(början och slutet från JB: *L'Ultima Spiaggia* 1998)

Låt min blå vårt hår kanat
travers likasinnat flydd trots allt
hal bakåthal liklina lovordad lovhantlad
kålduva nosad snav slok kokt lok
mån ruva god som nos klok avlad
som duva dumpad rumskamrat
klandrad klammer kransad kantrad
rasren rosenren risren klänning
hopkok kan vi gosa gnola koka
kostar vad det kosta vill
kroppsnära hygien hymner rymmer
rimfrost snor nära som Varimner
klimprar snart nog för mycket men ändå
lever på trots, utan orsak
rosenrasande hungrig kryddad feber
kastar kastanjer gjorda över eld,
ur ketchup, kloka som Varimner,
måtta nalkas djupet,
huset av båda
klådan av våra bölder
breddar våra bödlar, gror inåt, osynligt
en syn för snutna, snarlikt knutna
orgasm mjukna, klammer runt om,
varaktigt bjudna plockade
gråter omfamnat varaktigt
pusslande somligt struts spatserande
fladdrande vårtgård gråtande fostrat
gudomligt frostigt grodhjärtat fähjärtat
påtar galenskapen gummihjärtad
lömsk lever ju stuvning vid lingon
vingen i kokonger skokartonger får inte gå
låter ju kallna

barometer på djupet av frågan
Hur många kan?
Katastrera mig inte nu
jag är ju rosenrasande
oförblommerad
oförklarad
obegripen gripen
för brottet att vara till handen
Klåfingrigt mår man
hur står man och knådar?
gnolfingrat är inte nog
går ut och in och plundrar
är inte naken nog

/.../

Munlever ivrigt. Skruder fader. Klav.
Svepskäl leder glattloppet. Måla inom.
Kofittan laddar. Slappt nedlåtande under
falskt flagg. Slopas avlopp. Munläder
skulle travat. Runtom fabrikation
skulle latlopp. Prekoncillerat lingonkvinter.
Sillibat. Aprerar nej. Bladlåter plåstert
retrivart. Svunnen tid, en annan femma.
Gatlopp sluppen. Ledas fingrar. Lustiga glåpord.
Plåta lingfingrarna, fienden vännar. Plutar.
Släppkannan fladdrar lika vikt. Avklarat flat.
Pundroparen, banda listen. Slopa tanten som
skulle. Kluven flinga vandrar laksom en var
en bitvis.

H Christian Werner

H Christian Werner förkroppsligade i den tidiga surrealistgruppen det poetiska geni som kunde förut-sättas och inte ens behövde mytologiseras. Att komma från ingenstans, vara märkvärdigt ung, öppna kranen, och uttala den mest fördomsfria och omskakande poesi, utan några bekymmer och åthävor, bara sådär. Vi var till och med omåttligt stolta över hur själva fördomsfriheten i hans bilder fick våra litterärt skolade bekanta att generat vända sig bort för att hålla sig undan löjets skimmer – och utnämnde så hans poesi (liksom de franska surrealisterna gjort med hans vägvisare Benjamin Pérets) till lackmuspapperet som avslöjade var poetiska och litterära hänsyn obönhörligt skildes åt.

Flera av de mest påfallande särdragen i hans poesi är nu särdrag hos automatismen som metod, och som kan återfinnas mer eller mindre tydligt, mer eller mindre ohämmat, i andras produktion med liknande metoder; men sällan med samma oräddhet, vidsynthet och flyhänta avslappnadhet med de ovanligaste ord och föremål. Motivkretsen och anslaget är ultraromantiskt, det är inte minst gotikens skräck och fesagans medeltidsvärldar som står som brinnande bakgrund, och leverantör av allehanda mer eller mindre ovanliga arkaiserande ord och föremål som susar förbi, jämte de triviala inte minst ur hushållssfären som rörs ned i blandningen, med klavertramp och plumpheter, alltsammans ofta i klagande och smäktande retoriska utrop, med en avgrund för fötterna och hela ödet nedstigande. Magstarkt, högt och lågt ja, som gripet ur en hatt, och just därför med en enastående potential att visa på hur poesin tenderar att uppstå, hur den laddar de mest till synes godtyckliga relationer.

Bekymmerslöst för att inte säga självsvåldigt förvaltade han inte sin förmåga; tappade bort ett manus till en diktsamling på tunnelbanan, publicerade enstaka dikter enbart på vännernas enträgna tillrådan, och ägnade sig föga mer åt att skriva poesi efter att ha gått andra vägar än gruppen.

(H Christian Werner var aktiv i surrealistgruppen under 80-talet och det tidiga 90-talet. Läs hans dikter i Werner/Edenborg/Jacobs: *Bortom lustprincipen*, Surrealistförlaget 1988, i *Nakna läppar 4* 1988 och i *Mannen på gatan 2* 1994)

Surrealismen och amiralen

(1987, i *Nakna läppar 1* 1987)

Ett fält där det står sju tvättbaljor uppställda. I vart och ett av dem vilar en armada av okular. De utkämpar bataljer och för varje kanonskott som avlossas stiger hög rök som formar sig till en statsminister.

En uniformerad man kommer gåendes på artificiella kryckor med ett blodigt bandage kring huvudet. Han utropar:

– Se, så många statsministrar!

och tar fram en bok titulerad *Flottans enklare navigering i avslöjande av falska statsministrar*. Det börjar storma och regna korvar. Mannen sparkar omkull tvättbaljorna och går skrattande därifrån med fickorna fulla av korv. Man hör honom säga i fjärran:

– Ha, ha, en sådan dag, ahh... Ursäkta fröken, vet ni var mitt skepp är vill ni ha en sup?

Fukt

(urval, *Nakna läppar 4* 1988)

Alltid samma scen

Ett antal fönster stängs
med ljudet av svallande hav

På min gata, där en kolonn
som hövligt attackerar de förbipasserande
är bedrägligheten
Alltid samma scen,
en man slår hårt med slägga
på det rykande taket
av en enfaldig tanke
Mannens hjärta är vinter
hans armar är ljus
han är som att ligga och titta
hur maneterna kastar sig över
en torr tjänsteman
behagligt infrusen i en tusenårig ek
Varför jag inte klivit ned för den traumatiska
trappan?
Jo, därför att jag är lat och stark
som en springbrunn

Vidöppna tempel

I en tok ryms flera världar
liksom ett ark blir större
om det viks itu
I en av dem är jag en grupp glödande soldater
i den mörka skogen
I en annan den triumfatoriska slaktarkniven
som ränner kors och tvärs i
den balsamiska räven
Ett regnande lik sveper över måltiden
dess arm över min våta nacke,
de kysser varandra och jag lämnar platsen
I källaren grinande dolkar!
Vassdungarna skjuts iväg en efter en
för att splittras mot tandraden
Inuti varje balk finns den heta mären

Belladonna

Sjön vacklade som en uppstoppad hare
Tiden var ett sprickande äpple
Månen var ett sjungande kloster
Jag behövde jalousier för mina ögon
För att skyla
Den rika saften
Klockan tolv på dagen
Bara ett hål i marken
Den enda vägen ut
Något senare och du sover bland fjäderprydda
lantmätare

Det är en gata
Och den har alltid varit tyst
Dess bror
Den ständiga sjukdomen
Dess syster
Ack! Skydda mins lemmar!
Jag har uppstigit
Från dammet
För att trotsa planetbanorna!

Tjutet når inte dina öron

Bagerierna har lämnat staden
På balkongerna står ylande vargar
och uppvaktar de nytvättade lakanen
Alla parkerna var sega,
men de smälte i solen
som sken som ett tivoli
Ett fat bärs fram täckt av reptiler
En efter en föll doktors flaskor i golvet
Man samlades i större och större grupper
för att försöka sova
Brödet frestade i skyltfönstren

Bortom Lustprincipen

(urval, *Bortom lustprincipen* 1988)

Vardagslivets psykopatologi

Jag upplöser mig som en stjärnas järnväg ofullständig och tveklös.
Jag avstänger ljudet som väller ur hålen i mitt synfält från all kontakt
med den främmande björntämjaren.
Det sovande begravningsståget körs om av en lax som svävar över
koffertarnas brant precis som om jorden vore tankarnas enda arkiv.
När den sviktande punkten slogs ut ur grässtrået längtade jag efter
osten som smälte till en matta i orons kristallsal.
När hornen från alla folken skakats så att det gnistrat och gnistorna
flugit längs skogen av spagetti och landat i dammen fylld av rörmokare,
hamrade jag mitt slagsvärd.

En illusion och dess framtid

Det finns ett okvädningsord som jag bara använder när solen står
högt på himlen och jag just lämnat in tvätten, det ramlar som en
rödfärgad basun med ljudet av hånskratt hängandes i dess mustacher.
Det finns ett okvädningsord, när luften är tunn, det sopar våra
ansikten och jag vet att man fuskat och att det är därför man drunknar.

Lille Hans

Slå din trumma så skall jag peta på dina dockor tills de glöder och börjar dansa i cirklar som kommer att lyfta, och när de uppnått rätt antal sammanfoga sig till en galge. Där vill jag hänga dig för att sedan se dig lösas upp i aftonsolen, då skall du förenas med blomdoften och er förening kommer att bullra tills jorden ramlat ner och en svärm av radioapparater angripit statyn vid fjärde gatan.

Drömtydning

När dropparna fyllde skålen, slog falken upp sina skimrande vingar och lät deras silver tränga genom de sista gröna bladen framför min tungas känsel. Jag förnam de fyra nätverkens närvaro och simmade framåt genom de blödande hårsvallen som samlats för att bevittna tecknen ryckas bort från sina positioner och sväva ut i alltings periferi.

Detta kallades allvaret vid tiden för Roms fall.

En skiss över psykoanalysen

Kommer ett oväder blir jag lat som hela skogen.

Närmare, viskade visan som var bortglömd i sitt gömställe bakom sköterskans barm.

Jag vek ihop servetten från fåglarnas lekplats, snurrade tills jag blev en ljuslåga som åt upp allt i sin närhet, till och med barnens skor som låg på varandra som tidens tegelstenar.

Det kom en doft från drabbningen som löpte kors och tvärs i det mörka palatset i väntan på min hänförelses blomma – där hörde den hemma.

Jaget och detet

Jag är störtkrukans enda arvinge omgiven av korpnackar, och jag är stadd i förändring som en spegelsal där handklaveren frigjort sig och efter långa kollisioner snört sig vid min trädoftande arm. Där har man dansat till solens heta kött och druckit ur månens silverbägare. När du drömmer ståendes visar sig din tillkommande i snäckskalets skärvor och du är kaptenens skuta.

Ligorio

(1993?, ur diktsvit i *Mannen på gatan 2* 1994)

Ligorio

Ligorio – med master och bröst
fräsande stekpanna som besitter ett saltkar
bultande tunnor som fylls med sveda
Ligorio – trummorna som skvalpar på floden

en tiger med fjädrar
en hamn med skyhöga kranar och armodet som biter i prunkande trädgårdar
Underbara salt!
Saltet som lägrar hyndorna
skriande salt
Österns visdom som fetvadd mellan tänderna
flyende skinnsoffor och ett gigantiskt öra med brokiga människomassor
Bödlarnas bödel
trähäst som aldrig övervintrar
Syltvatten som piskar kinderna
Alla rosiga hostningar som förkunnar resningen
Ett kyligt tyg bär upp dessa vattniga palmträd
med sandstormen krasande mellan käkbenen
Kalifatets röta med fransiga tinnar och torn
Lungan som exploderar och dumdristighetens blåmålade horder
Kyrkliga päronträd med luspanka skratt
Det sällsynta dammolnet med tusen ansikten
randiga gudsdomar som kilas in under huden
och smärtan som fyller staden med purpurnmoln

Jag reser mig

Och jag reser mig blå och intaglig
och jag reser mig med hjärtat bekransat av insekter
och fuktiga naglar
Stränga matematiska skönhet!
Res dig!
Res dig med huvud av metall!
I en grop i marken lägger jag runda små kvinnor
och jag skall resa mig innan natten har fallit
innan träcken torkat på huden
innan den sista graven blivit förseglad
och jag skall resa mig, i mitt vita hus som svettas
i sin kalla lamhet, som brinner med blå låga
en iskall eld, som smulas mellan handflatorna som en torkad geting
Jag skall resa mig, klubbig av honung, doftande av varma famntag
Som en giftig sten
Som en giftig sten i en underbar kvinnas panna
Som bonden som plöjer magens runda kött
Jag skall resa mig med röda armar, med fjärran länders vilda ögon som en krans
kring min skrikande mun

Du skall tala

Männen skrattar med oljade tänder och rämnande hästar
Tusensköna
Tusensköna
Du är ett grönt bortom
Du är en himmel som skymtar ur markens sprickor
I morgon skall du tala
Tala ur hålet i magen

Din djupa brunn med ringande klockor och sandig rök
Tala med ditt träkors i ansiktet
Sluka världen med ditt hål i magen
Du är den matta glansen av ett dystert ödes fullbordan
Du är den färg som flagnar i ögonvitan
Du är den sanna nederbörden!
Dina brännande händer värmer solen om natten
Dina ögon är främmande stenar som faller från himlen
Jag bryner lätt dina läppar
Jag friterar ditt hår
Du gjuter din olja över mig
Du skär med kniven längs min rygg
Du är den dansande flamman som nyckfull stiger ur min buk

Att sova

Hennes dova bröst spricker som en park under jorden
Etter väller ur din hand
den skall aldrig mera smeka
den mjöliga magen
Ur min strupe stiger livlösa skepp
som plöjer hennes ansikte
Bilder från en ändlös dvala:
Det är det högsta tornet
Det är havens klippor
Det är tinningens spetsbågefönster
Det är de suddiga kvinnorna
Det är lärkträdet med åtta hörn

Förbättringar

(lekbidrag 1996, ur *Förbättringar* 1998)

Jag kan inget minnas,
bara hyns bilder klippta ur mörkret.
Ovanpå slakteriet, dess bakgård,
tårgasen flyter genom min kropp.
De blinda flyr genom mina ådror.
Fuktiga väggar som ryms i min höft
där trevar de utplånade
med sina påträngande sjukdomar.
Är mördaren här?
Låt mig älska honom,
låt mig äta av hans huvud.
Låt mig hamra ut hans kropp
till mjuka dagar utan slut,
Jag kan inget minnas.

* * *

Dina ögon i förtvivilans skärpa
som smakar av blå kranar
i dammiga hamnar
Och du fryser i isbergens onda glas
Jag har aldrig sett dina ögon
Din mun spricker under marken
som smällande träbitar
kärvande maskiner
Din kropp naken som ett blötdjur
i den ödsliga salen, vraknatten
som spärras upp i din blick.
Får som badar i åns tjocka svarta vatten
i mig där jag inte är
och du skall vara i dina lådors darrande tomhet.

* * *

Inspärrad i den tunga blodhuden
under lager av lianer,
mossor och en tunn kjol
ligger biblar av blått slem,
ångande av järnvägsbyggen.
Uppbrända i prunkande ugnar.
Ritande kartor över korallerna
där getingar föds ur löken
Under kjolen spricker huden
av ren och skär glädje.

Undervattensångares illamående

(dikter, ca 1998?)

Godhet gjuten på blodköttet frihetens trumpeter med fanfarer av glasfiberull, stupar i koma.

Tygherrehatten cirkumcision avgrundsvrål.

Kamratlighetens rhudrodnad ränner åt gula tapeter där högborgerlig kaffe luktar av liken i hotelligarens grovhet.

Musiken att ympas på tungan till den stora överraskningen, avtagande i rädsla, hungrar efter omgjord sylt i diakoniträdgårdarna.

* * *

Som om vi ville förtäas i träskan där drömmen kom med morgonens fuktiga ängar och tomma gator. Stigen av salt leder ner mot sjön där blodet tappas ur ristande hus, lamslagna tystnar frukostätare vid vita bord i nattens flyende väta. Röken från skallarna som staplats i trasiga säckar fortfarande tydliga längs räcken av fiskeredskap. Redan styvnad binds tungan av porslin med oerhörd gråhets bländande implosioner i de mjuka bukterna, slickande gruset ifrån krossade saxar. Motgången firas, löddrande och halvt koagulerad, skendöd med skärande smärta ur slingrande havsvägar, ynglingar ryktande ännu varma hästkropparna i kratrarna som ännu doftar timjan efter de grundliga sammanstötningarna. Skärfläcka med tyngder behäftad, skriande mot den rännande himlen med kransen av tjära kring hålvenen, kramar de svettandes liknödhet mot hamnen till.

Aase Berg

Aase Berg hade en omedelbart subversiv för att inte säga illvillig mission, ville få en städad och hanterlig verklighetsuppfattning att haverera-brisera, inte minst genom att bara fösa ihop alla de mest upprörande och motbjudande objekten i deras vackraste gestalt i en stor hög som blev så tung att golvet gav efter och den överladdade luften tändes upp i fyrverkerier i fallet. Metoden var i första hand provokativ, och det rent poetiska som väcktes däri var en spontan biprodukt, en som därmed samtidigt var oavsiktlig och djupt kalkylerad.

Med bakgrund i paranoida mytologiseringar av misantrop tonårssensibilitet, började hon plötsligt skriva monstruösa dikter av aldrig tidigare skådat slag som blommade ut i en oanständig köttblommas bländande färgskiftningar, och snart även väckte den litterära publikens fascination. Även om de tidiga dikternas rena splattermentalitet relativt snart övergavs så förblev den övergripande sensibiliteten rent gotisk – det var åkallandet och hopandet av det storslagna och hisnande som tryckte luften ur läsarens bröst, vare sig de specifika motiven var populär-apokalyptiska, perverszoologiska, svindelgeologiska, anatomiska, traditionellt spöklika, eller vad som helst. Strukturen var varken spontant, systematiskt eller semantiskt ordnad, den var noggrant vald, tycktes ofta spekulativ och ibland till och med klumpig, men på ett sätt som inte lät sig rekonstrueras, ja arkitektoniskt, och specifikt cthulhueskt arkitektoniskt, uttryck för någon djupt främmande obegriplig illvilja. En dårarkitektur och en fetischistisk ambivalens för orden själva och deras materia in i den trivialaste iakttagelse, en raspigt kärvt pågående kommentar till den pågående förvriddningen i en slemmig värld som överallt genomkorsar vår.

(Aase Berg var aktiv i surrealistgruppen under 80- och 90-talen. Läs hennes dikter från tiden främst i Berg: *Hos rådjur*, Bonners 1997 och i Berg: *Mörk materia*, Bonniers 1999)

Det ondskefulla vardagslivet

(1993?, utdrag ur självbiografisk artikel i *Mannen på gatan* 2 1994)

Man kan lätt förledas att tro att verkligheten huvudsakligen håller till utomhus, och att man inom hemmets fyra väggar åtminstone har en teoretisk möjlighet att få vara ifred. Man skulle kunna tro att den egna bostaden utgör ett motgift mot verklighetens konstanta intrång i och våldtäkt på själen. Så är dessvärre inte fallet. Min bostad är t ex full av spöken och andra irritationsmoment, vars existens jag frenetiskt försöker bortse ifrån för att kunna etablera ett vardagsliv – jag önskar rutiner, ritualer, lådor där jag kan placera mina föremål i den fasta förvisningen att de inte kommer att förflytta sig när jag vänder ryggen till. Jag har dock långsamt börjat resignera. Jag har börjat betrakta strävan efter trygghet som ett dödfött projekt.

Lovecrafts varelser på taken mittemot

Taken har börjat oroa mig. De tillhör det vilda. Man hoppas på oskuld från taken – dessa områden där ingenting nånsin händer. Men varför kryper det då omkring så sjukligt långsamma varelser på dem? Detta sker varje kväll, i skymningen då lamporna blinkar i alla rum och jag börjar bli nervös. De är delvis människor men delvis inte. De har underligt lila blickar, som lyser till ibland, och som verkar sinnesslött tomma. Jag brukar sitta alldeles stilla och titta på deras knykiga siluetter. Om de fick syn på mig vore jag dödens, därför vågar jag inte röra mig. Det är så man ska hantera det ondskefulla, lärde jag mig i barndomen: vara orörlig. Ibland kommer det en konstig lukt i rummet när jag tittar på dem – en lukt som inte ingår i det mänskliga luktsinnet. De tycks illa berörda av ljusen ur vindsfönstren, men verkar inte ha några planer på intrång. Egentligen inser jag att de lever i en annan domän; de kommer ur en annan värld som håller sig

på sin kant och som, så länge inget oförutsett inträffar, aldrig kommer att sammanfalla med verkligheten. Om vi konfronteras kommer vi visserligen att förintas, men en sådan konfrontation framstår som osannolik. Och över allt detta, över varelserna på de blålila taken, svävar en orolig stjärnhimmel som ingalunda liknar den etablerade.

Marsvinen

I ventilerna bor naturligtvis marsvinen. Särskilt i de fadda och oförutsedda ögonblick då jag tittar upp och ser ett marsvin där, som ser uttråkat ut. I köket finns en ventil, så även i badrummet. Det växer mossa i ventilerna. Framför badrumsventilen finns det tack och lov ett galler. Badrumstaket är misstänkt lågt i förhållande till taken i övriga rum. Jag har en känsla av att det är i detta mellanrum som marsvinen håller till när jag vill ha tag på dem för att använda dem till något. När jag ligger i badrummet kan jag höra de senila dunsarna däruppe, då de ibland råkar krocka med varandra. Ibland undrar jag vad de livnar sig på. Jag misstänker att de äter sina egna kroppar bakifrån och framåt. Vidare misstänker jag att det är marsvinen som äter mig inifrån när jag sover. Kanske är det av denna anledning jag inte har några inälvor.

Broskdygnet

(i *Stora Saltet* 1 1995, sedan i AB: *Hos rådjur* 1997)

Det kommer svart blod. Ur det där hålet. Det kommer tjockt blod. Det ser ut som olja. Och ekorren skriker i trädet.

Det kommer svart blod. Ganska lite blod men obevekligt ur det där hålet mitt i det vita. Det luktar rabies här. Och ekorren ligger blind och bränd under jungfrulakanet.

Vi har cancer idag. Jag har en kropp, den skriker i trädet, ur hålet mitt i det vita. Hålet hålet som har väggar, svullna och slappa, och som inte vågar krysta ihop sig och stöta ut. Så blodet skriker.

Hålet som inte vågar öppnas och trycka ut sig ur hålet. Det kommer svart blod. Ur det där hålet. Mekanismen har upphört, köttet hänger blekt på kroken och har slutat göra motstånd. Ekorren skriker så ensam när tumörplomben faller i hålet. Blodet skriker i trädet, blodet skriker svart i det vita.

Man föds ur kloaker, ur den otäckta degen bortom gott och ont. Det luktar spöken, det luktar slappkött, det luktar moderkaka och uran. Det kommer svart blod. Det bubblar av sumppgas och diarréer. Ur hålet som skriker och skriker där brosket sluter sig omkring embryot som ett äggskal och ett fängelse, och där den lilla ekorren i min lilla hand har brutit alla sina små ben i hela skelettet. Och ligger stilla och ögat är hålet, hålet uppspärrat och trött. Än kommer det nog blod ur den svarta tarmen på köttbotten.

Det kommer svart blod. Ur det där svarta gamla hålet. Det kommer träskblod kläggblod krämgeggablod. Det ser ut som olja. Och när ekorren skriker en sista gång i trädet, då stiger det ett sakta stön ur hålet.

Fimbulsnittet

(i *Stora Saltet* 1 1995)

Nu spanar steroiden över onda höjder, och Mjölkvägen svävar högt däruppe över djupen. Nu gnistrar det i folien, nu ilar det i låsen, nu simmar pubesvalen upp på isflaket och dör. Den lilla droppen blod på benpipans mynning, frossbrytningen som sänder sitt skalv genom isbergets tinnar och torn, och din ljusblå tunga som sakta slickar bort florsocket från hålet i min panna. Nu ylar Demiurgen bakom klippan, och kirurgen kastar sig raklång ut i den obegränsade cybernejden. Äntligen, äntligen öppnar sig brosket för att andas! Men inne i mitt brustna hjärta ligger fossilen ännu och sover i sitt lilla bo av tarmludd.

Du bistra stjärna som i rymden vandrar! Mitt sorgsna öga söker dig i den frusna stenens djup. Nu spejar snöleoparden i isterbrynet, och det sväller och skaver i sälblåsan. Jag är så månsjuk, och märtgen känns stel, så det pirrar i svålen, i kättingen! Skelettet sitter löst, som om alla skruvarna och skenorna har lossnat ur sina gängor. Och som det svider som det glittrar här vid källan här vid skymningen!

Nu studsar ekots stråle mot mitt dystra glasansikte, och diamanten sluter tveksamt skalet om den röda sporen. Nu fryser nekrofilen ihjäl i snödrivan! Nu piskar sig fiolstrupens pinoläte mot glaciärväggen, släden slänger sig över klyftan, medarna skär in i skaren skorpan trumhinnan. Nu seglar Fimbulsputet över tomma vidder, men aldrig aldrig åter ska det sugas in i mörkrets hjärta. Och det är nu som kyssen fryser till is i brunnen, i den svarta vaken som aldrig vill läkas.

I marsvinsgrottan

(i *Stora Saltet* 1 1995, sedan i AB: *Hos rådjur* 1997)

Där låg marsvinen. Där låg marsvinen och väntade med blod om mun som min syster. Där låg marsvinen och luktade illa i grottan. Där låg min syster och svällde och värkte och bultade. Där låg marsvinen och hade ont överallt med benen rakt upp som skalbaggar och såg depraverade ut och var blå under ögonen som av månaders fördärv. Min syster kräktes stillsamt och likgiltigt, det rann sakta ur hennes slöa mun utan att hon rörde en enda nerv. Och grottan var spenvarm och full av höstlöv och under jorden låg armen från en skyltdocka. Där låg marsvinen och hade ont och var av deg. Där låg marsvinen bredvid knivarna som skulle skiva dem som limpor. Och min syster med läppar av blåbär, mull och gröt. Långt ute tjöt sirenen omänskligt. Det var där marsvinen låg och väntade med blod om mun och snedvridna kroppar, de väntade. Och jag var trött i hela magen av degfärs och marsvinlimpa och visste att de skulle hämnas på mig.

Ännu

(*Res Publica* 1995, sedan i AB: *Hos rådjur* 1997)

Hans fingrar söker på tjärnens botten näckrosens svarta ådra. Ännu andas kärleksdjuret. Ännu diar han rävsåret i min svaga handled. Långt ute håller vinden på att sakta dö; det går mot natters natt. Men ännu vilar fosterliljan orörd. Och ännu söker hans fingrar på tjärnens botten näckrosens svarta ådra.

Räv

(*Res Publica* 1995, sedan i AB: *Hos rådjur* 1997)

Vi satt på varsin sida om bordet. Det var pöbel överallt omkring oss. Hans vitögon glittrade. En sexualkvinna fångade med desperat lystnad hans kirurgblick. Inatt skulle han riva händerna genom hennes köttmateria, hennes spenar och slafsiga hudveck. Hennes herpestunga smorde redan in hans halsådra med rävsekret. Läpplarven vred sig döende i askkoppen bland fimparna. Jag såg på. Jag hade värk i vulvan. Missfostret snodde sig runt tarmarna, gnagde lätt med sina små nyptänder mot bukblåsans sköra yta och ville ut. Utanför fönstret bullrade gatorna. Jag hallucinerade en aning, såg höga stammar falla och knäckas långt ute i skogarna. Frätspriten dunkade giftigt mot inälvssystemen. Jag stälpte i mig ytterligare ett glas – där låg missfostret äntligen nedsövt på bäckenbotten. Så väntade vi på veckor som aldrig kom, medan tidevarven rullade sina stora kugghjul över våra huvuden.

När jag kom hem satt det en liten snigel på halsen. I gathörnet hade jag sett en flock mörkbitna, skinnmagra silverkatter slita en död räv i stycken. Alba sov innanför lakanen, blåblekt naken. Från taken hängde röda, nästan självlysande spindelnät. Genom de fuktskadade väggarna bubblade kondensen fram. Jag kunde känna hjärnan ropa efter tankeverksamhet, men inälvorna stod mig upp i halsen och det var omöjligt att samla skärpa i hettan. Gatubövlarnas och huliganernas fyllskrik nere på gatan ekade ännu upp mot fönsterglasen. Plötsligt var Alba vaken och lutade sina kissar över min obegripligt vaksamma, värkande kropp. Hennes andedräkt kändes liksval, som hos lemurer. Spegelarna och glasen låg mitt på golvet krossade i en hög; också här hade oron farit fram.

Dörren öppnades, han kom hem. En fågel sprättade i himlen, nu sydde de i dockan min, nu rev de isär hennes mun tills läpparna nästan log. Alba blödde näsblod, jag låtsades sova, men missfostret vaknade: jag bet hårt i lakanet. Hans händer ännu fulla av kvinno sporer och rävsaft, men också något mer, och jag förstod att han hade gått alldeles för långt, alldeles för långt. Alba låg stilla på rygg, jag skrek in i kudden. Alba låg på rygg och det tunna blodet rann sakta mörkt ur näshålorna. Han luktade snigelsyra, hans vitögon glittrade. Han tog fram den långa fina staven, den långa fina staven av glas. Den hade en liten udd längst fram, en liten fibernäbb. Då slappnade jag av. Spritfyllan avtog, missfostret blev stilla. Jag log in i kudden och väntade kanske på den allra sista rubbningen.

Förbättringar

(lekbidrag 1996, ur *Förbättringar* 1998)

Ändflykt

Det finns inga flöden, bara hyns bilder:
utklippta ur mitt ansikte av sandpapper.
En storm utbrast på slaktgården.
Den drev igenom mitt osynliga mig.
De åter blindade in i tunneln glider.
De åter blindade i sitt rum av deg.
Membranet svajar mot min slemtunga höft;
en påträngande ström av depressiv ohälsa.
Hon drunknar i deg, i en härva av vänner,
i Minotaurus farliga kärlek!

Är mördaren här? Låt mig då mördas av honom!
Låt honom då älska dig, att bita av ditt huvud!
Den mjuka dagen saknar slut,
då degen kväver min ande.

Amfibie

Glasdörren viskade så
och kinden sprack sig
av spriter och blodor
Kinden han sov i vila,
i vintersömnens skullfjun
Älskad av en hård, stor häst
utgång av
hjortskalv

Mörka dygnet

Det mörka dygnet
löpte itu genom skavet,
där de grymma andar smög mig
över ärret.
Kvalen
lyste öppna i djuphålet,
ty himmelens vita ångest
skrev in sina klor i plånet.
Du denna stenars sista fasa.
Må livet aldrig åter vänta mig.

Blånande glipa

(lekresultat, på recept från CME 1997)

En man slipar sitt kön mot en brynsten.
Hans ena ögonbryn höjs sarkastiskt.
Snart ska våld komma.
Ett nära vatten ruvar oro.
Ett luder slickar röken från revolverns mynning.

Men plösligt hästpersonens blodkropp bryter in genom de dunkla molnens läder darrande av
köttslamsfasans djupa blodpump i sitt brända hjärta.

Under tiden ser ett rådjur en snigel
och intill sitter en kråka
som är illamående och kräks

Den djupa skräcken spänner sina blåa lår mot levermuskeln. Vi ska alla djupt i jorden sjunka
samman och förtäras.

Sälrubbing

(i AB: *Hos rådjur* 1997)

Sälköttet lossnade långsamt. Kroppklumparna klängde sig mot varandra – bakom dem sögs degen igen. Varelsor utan armar och ben hade samlats längs den leriga missfallsflodens stränder. Vi väntade – jag låg också där och hade känslor i hullet. Den stora frukten föll rutten, sälbakelser krossades. Någon något flöt sakta där på ytvattnet, och molnet gled trögt ovanför.

Någon något drev sakta där i likspadets slöa strömmar. I flera dagar väntade vi på att cellblåsan skulle brista. Det hände ingenting. Fiskar flöt upp. Plåtbrynjan skavde mot pälsen.

Jag försökte livnära fostret i famnen genom att kräkas upp lök. Molnet öppnade slapphålet och lät nederbörd falla. Vi väntade. Fiskar flöt upp. Bakom oss slöt sig degen långsamt.

Brösthästar

(i AB: *Hos rådjur* 1997)

Bröstkorghästar bränner
mina spränglungor spränger sprängs
mot dina ögonens glimmande brännkol

Jaktslemmet bubblar och bultar
Dina ögonens blodhästar bränner hårt
mina innersta smärtans
slickande svarta tungor

Inne i stenarna glöder
Inne i bröstkol i gruvan i stenlungor glöder
Dina orgelhästar spränger mig
skall mig ögonen hårt rämna

Sylt

(i AB: *Hos rådjur* 1997)

En gaddstekel böjer sig över det mjukhudade frambröset för att spy upp sylt. Lansetternas rörelser pumpar samtidigt in gift i såret.

Jag kokar trollsländan i söt mjölk. Ett litet spröt sprattlar och sprätter mot min klubbiga blodläpp. Jag suger safterna ur nejonogat – med tungan trycker jag upp klimpen mot gommen. Det krasar mot mjukdelarna. Ur min såriga mungipa sipprar en kletig smörja av stekelpigment och stärkelse. Små larver simmar under huden. Små larver glider och glänser under den tunna mödomshuden.

Sugkopporna ömmar. Inne i trollsländan rinner sockerlösningen. En gaddstekel kryper sakta och skimrande av sekret över mitt jästa lår, min blånande dödhöft. Den lyser kraftigt.

Vi trär upp ödlor

(i AB: *Hos rådjur* 1997)

Vi ska hämta ödlor. Ödlor som lyser röda i flodskenet. Vi ska lägga dem vid vaxflickans kropp där hon sover djup i dvala. Stora järnet bankar. Vi ska samla ödlor till natten. Adrian hatar mig, Adrian hatar mig, han hatar sig mot mig, jag känner åska, jag bär flod. Hudstenen gnager svårt. Vi ska plocka ödlor; vi ska trä upp ödlor på en lång stark giftråd. Därute väntar sångsjöar öppet blå. Alla vackra ögon tittar på oss ur träden: glasdjuren vaknar. Vi ska fånga ödlor: glasödlor, röda pärlödlor, att lägga i mönster till natten.

Då! Då! Ser vi en av dessa blodkorpar med knippen av ödlor i mun. Det har hänt. Hur ska vi nu kunna leva? Hur ska vi kunna leva?

För vi ska inte längre hämta ödlor nu.

Schakt

(1998? ur svit ur AB: *Mörk materia* 1999)

Det mörka Dovre

Nu har jag väntat här på dig i Dovres nätter. Nu har jag väntat rymdens tid att falla in i mig. I dessa åskans nätter skulle du stå vid sidan av mig. Du skulle viska mitt namn vid sidan av mig. Jag skulle sällan höra dig. En morgon skulle jag höra dig.

Nu har jag väntat intill i Dovres djupa nätter. Jag har släppt kalla stenar i den blå klyftan. Jag har sökt handskas med metall. Jag har rört mig genom ansiktets kornighet. Jag har med fingrar sökt dig genom ansiktsformens aska. Vingpennor har skjutit blodiga ut ur min hand, och jag har släpat mörka fenor genom vatten.

En morgon skulle jag höra sig. Luren stod utspänd och vidgad. Jag skulle höra dina vågor bryta. Jag skulle känna hjärtat skrika, höra landskap vräkas ut ur dig. Där du kom Dovres kött att lysa genom mig. Där du kom skakande och krökt över ditt lyte.

Urdarhålet

Dovres sopraner ylar i berget. På avstånd hör man motorvägen sjunga. En skräck luktar räv om platsen.

Maskinerna bryter i Dovre. I trakter där skuggorna ruva. Ur Dovreskrevet myllrar och glittrar de djupgrönt metalliska ödlorna.

Där dunkla makter bo. Där spök drar karg och oknytt. Där Våvatn ligger oljesvart bland Gaudomsmyrens hinnor.

Där grundvattnet stiger i klyftan. Där träslottet lyser så ensamt vid randen av gurglande hålschakt. Maskinerna tuggar i berget vid Dovre skifferkvarn.

Det svarta hålet här drar till sig tid. Vi har stått levande vid kanten och känt joner sugas loss, känt magnetismen slita cellerna ur deras höljen.

Maskinerna väser i grottan. De fladdrande ljuden drar fram genom Nidaros dimmor. De nedlagda dagbrottens sjöar och reservoarer. *Här går en tydlig underjordisk gräns.*

Maskinerna gnager i gruvan. Där mannen river remsor ur sitt svaga muskelhjärta. Där detet kommer krälände i sura paltor, nerspydd och blodfradgande, på tungan snaskande.

Där väldiga basaltströmmar i tröga jättefall i djupet störtar, utför fjällväggen vid Daudebotn.

I Dovre skifferkvarn

Manövrerar kroppen över djupa fällor, över vattenfyllda hål och öppna brunnar, över djurets blöta päls med skräck i ryggen hets. Vassa grenar slår och snärtar blodbarr mot min fingerhud mitt ansikte av blå emalj mot nakna nässelfibrer. På andra sidan smältverket vid randen av den dunkla skö där ser jag Zachris komma schaktet alltför nära. Jag rör mig närmare mot huvudet trots kedjor klanger matt metall mot den febrila radulan. Här går en tydlig underjordisk fräns en fistelgång mot Mare Imbrium. Jag stöter muskelfästet mot maskinerna som bultar där i såret. Vad ont kan hända dig vad ont kan hända dig här nära tunga vatten. I smedjan Daudekörens pina skenor skriande mot skarpa spett. Kitinstavar, porfyrier, kalla kolkristaller. Och mina stela händer kupade, och mina stela händer kupade kring ytan av ditt svarta kranium.

Och jag ska vänta på dig inne i den svarta snäckan, Zachris.

Röntgen

(1998? ur AB: *Mörk materia* 1999)

Lemurerna skimrande blå. Deras skarpa glasläten som endast framträder ur sällsynta frekvenser. Ljuden i sin helhet dödliga – skulle kunna slita trumhinnorna ur våra öron om vi inte ständigt stela höll den bifokala muskeln sammandragen. Jag kan justera min kropp i vinkel, gärna i ljusfickan mellan de optiska våglängdsbanden. Jag skulle då kunna ana sökarens nervösa stråle, eller kanske under vissa former av gles skymning. Vårt solsystems urmoln skulle då röra sig balanserat – genom Skreaklyftorna likt smidigt böljande, hårt röda sjok av eter. Jag skulle också utifrån den vagt fräna lukten kunna lokalisera linsernas brännpunkt.

Lemurerna skimrande strålningsblå. Att med ljusvågor forcera mineral. Ur berget kommer ingen levande tillbaka. Här är skärpa – koncentrerat spektrum – här är flytande brännnglas. Jag skulle också utifrån den vagt fräna lukten kunna lokalisera Purgatorius glödpunkt. I kryptan det klirrar så dödligt och sprakar: här vilar hornhinnans lemurer drottningar. Och på hyllorna av malm i Skreas inre grottor klättrar skriande, svårt laddade glasdjur.

Kermadec-graven

(dikt, ur "Katedralformationer", 1998?, ur AB: *Mörk materia* 1999)

"Magnetiserade mineral bevarar i sig 'bilden' av det magnetfält som rådde då bergarten bildades."

Ska pressa rummen genom dig, ska pressa rymden ut ur dina höljen. I choran från de fjärran

eldar, raffinaderier skjuter ut magnesium mot nattlysande bågen. Submikroskopiska kristallgroddar i skalömsning, hörs klirrandet och sprakandet från starka kärnors omstöpning till tyngre massa. Pangea skaver sig mot grunden söker vrida ryggen Reykjanes ur lägets låsning.

De undre bergkedjornas sprickverk löper systematiskt genom benskelettets stänger. Ett hål slår upp i väggen vid mig. Ett ansikte av stål slår ut ur väggen vid mig. Du bryter ut mekanisk ur den sista väggens vävnad. Du stryker dina klor mot mina korngränssytor. Det enda kött som bär är då din salta däggdjurstunga. Den rör sig mot min ögonglob, emaljens sista ryckningar av verklig smärta. Vid hudlinjen går korn i korn och naglar oss vid stålformens varandra. Som gjutna i ett block ska vi gå in i materielens tystnad.

I djupet under oss ska ryggradsröret Golfströmmen vid jordens åder sakta stelna till en tunneltub av evigt hållfast urmetall.

Vätesången

(1998? ur AB: *Mörk materia* 1999)

Vätesången väser i mig
snigelköttet lämnar snäckan
Ivo drar sitt minne ur mig
snäckan sluter sig omkring mig

Vätesången växer i mig
snigelköttet sugur snäckan
Ivo drar kontakten ur mig
snäckan spänner sköld omkring mig

Rusningar, partikelsången
tomma intet fyller snäckan
Jag står fastfrusen vid rummet
kroppsupplöst i skuggan, kölden

Katedralen imploderar
plöjer händer genom vakuum
vätesången töms på närhet
studsar blind mot snäckans väggar

Jag är ensamhet i skalet
jordklotet trycks ut i kroppen
kvarlevor i ekotemplet
ta isär mig lämnad ensam

Hemligheten massakrerad,

lämna mig med tystnad ensam

Carl-Michael Edenborg

Carl-Michael Edenborg har kommit att ställa sin poetiska gärning i skuggan av sina omfattande sprattlanden som provokatör, introduktör och entreprenör, och det kräver disciplin att överhuvudtaget närma sig hans poetiska värld i allt detta oväsen.

Och den världen är manisk och repetitiv, en enda lång besvärjelse av den ömma punktens fenomenologi, en oändlig sångbok som provar alla tänkbara kombinationer för att se vilket som vore en potent magisk formel för att illuminera och transformera hela kartan kring det stora tillbedda såret, den grandiosa ambivalensen. Där finns oändligt många instanser av den huvudstupa överträdelsen, men likaså oändligt många instanser av den stammande förnekelsen inför de minerade gränsterritorierna, och av det envist barnliga ignorerandet av de påfallande temperaturskillnaderna. Som om allt vore möjligt att säga, men ändå är allt som kommer att yttras bara variationer av samma formler. Omkombinationer, som med större eller mindre kraft ger röst åt de blandade känslorna under snubblandet på denna tröskel med dess otäcka värk i tån och dess vida otäckare skräck och längtan för glasbitarna i det fullständiga fallet. Den blommande eller överblommande könsvokabulären svämmar över i andra sfärer där den, och dess blod och slem, samtidigt ivrigt besudlar eventuell värdighet och utforskar enkla poetiska, symboliska och absurda möjligheter; särskilt i en omedelbar sinnlig fenomenologi, givetvis i förälskelsen, men unikt mycket i hemmets sfär och kanske särskilt köket och basmatvarornas, samt i åkerjorden och jordbruket. Mer *Blut und Boden* än så här, i bokstavlig mening, får man leta länge efter; här lyser luftens element med sin frånvaro. Givetvis är det som hos herr Bataille ett understrykande av den explosiva masochismen och expressionismen sådan den knyts till herr Sade. Men det är samtidigt ett försök att tala samtidigt förutsättningslöst och oändligt problematiserat i samma mening som de mer närliggande läromönstren Jäderlund och Olsson. Vad som helst för att försöka uppnå en kvinnlig röst med en paradoxal renhet efter sitt självsönderslitande.

När Carl-Michael kom i kontakt med surrealistgruppen skrev han fortfarande enbart tonårsexpressionistiska fantasier färgade av Lautréamont (och redan av Sade), sedan, efter ett odlande – alltid med samma karakteristiska omåttlighet – av dels automatism och dels romantiska poetiska metoder, vistades han under 90-talet i en ganska egen poetisk värld, vars lämningar kvantitativt torde överträffa de flesta; för att efter skilsmässan från gruppen tydligen ägna sig mer eller mindre fullständigt åt genreprosa eller?

(Carl-Michael Edenborg var aktiv i surrealistgruppen på 80- och 90-talen. Läs hans dikter t ex i Edenborg: *Dikter*, eget förlag 2007, *Pequod #28* 2000 och i Strömberg: *Blodstrupe*, Surrealistförlaget 1989)

Den Fjärde Generationen

(ur fanzinet med samma namn 1986)

Den Fjärde Generationen dansar sin fjärlslav
Och i dess fisköga
Och i dess farhåga
Ler de kluvna två i en kör av ljus

Den Fjärde Generationen dansar sin kremation
Den är inte längre svart
De är inte två
En kluvenhet som hotar förtära
Och Den Fjärde Generationen har inte längre tid
Och den långa
På den korta
Som bubblar
Och spricker
Fastän kruset fortfarande vajar

Likt en vimpel
Ett lamm

Automatisk text

(automatisk text 1986)

Måleriverkstaden brann i en lasttyngd och en smaksak en årtusende en havsmellankomst.
I havet i vattnet en sprattlande ekkvist en avskyvård sovsäck som kväver och lust till hus. Men jag tordes inte krafsa fram hymnerna lössen ty de var allt för eldslukande, ramlösa och handfallna.
När då? frågar jag, och när de inte vet vad de skall göra vill detaljerna skingras i en rastplats ett husgeråd.
Men det var inte sant, ty evigheten är uruselt är avskum är en lustru en make, jag ser huktavlor en omringad astrofobi en rolig berättelse som verkar obetydlig och hemmake när tukthusen verkar remslösa, letsinniga och remta.

gelébarn

(*Blodstrupe* 1989)

Betrakta skinnet som är spänt mellan rygg och lår
Dela upp det i skikt
Vik
Lyft ner det i kärlet fyllt med blod
Drick
Sila mellan tänderna dina tankar
Bryt av pekpinnen
Det är sol i tévattnet
Saliven forsar fram eldlik
Drick
Lilla bäck, dina lungor är frukten av din möda
Porlande sötvattensdofter i hyllningens tid
Vattnet är tjockt och trögflytande
Det smakar tjurtestikel i honung
Beträd ej detta båtdäck!
Semlorna är instuckna mellan kaj och himmel
Tidvattnets konservburkar väller upp ur min mun
När jag kysser dig farväl
Slingerkrokarnas vassa hullingar droppar etter där jag en gång satt
Och blödde ner min likgiltighets ömma fingertopp
Dolkhuggen förklaras av blinkningarna
Som likt rasande arméer rycker fram
Över det stora nejets gård
Fenorna hänger slappt utmed helikopterns sidor
Det är jungfrumärket i stadens spegelbild
Vårt offer ruttar tillsammans med oss på golvet
Askan rör på sig
Dricker nektar i sidenhimmel
Bryts lös ut genom fönstertapeten
Duckar inte för fåglarnas näbbar i djungelstorm
Det är allt för fuktigt i mitt rum

Vattensorkarna dränerar tarmsystemet
Och kopplar loss blomskärmarna från skrovet
Vi har brutit oss in i klädkåpets labyrint
Och inväntar skymningen i brottets timma

Eskatologi

(*Blodstrupe* 1989)

bevis

Den oedipala cynismen är det tomma röret
I stilsam blindhet korsande luftrummet
Utan ben att gå på
Utanför dess rödkantade icke-seende kaninögon
Virvlar den icke-oedipala cynismens hiss
Ett arkitektoniskt mästerverk beväpnat till tänderna
Med ett leende attackerande fästningens murar
Under sin resa
Silvret som pressas fram ur glömskans hårsäck
Rinner glatt ner över skökans rygg
Som kvicksilver i en trasig handflata
Drick, alkemi! Drick ditt språk och fyll dina segel!
Med nyvispad ishavsluft där fåglarna cirklar!
Alkemins språk – ett märkligt skepp
Där Afrikas lungor sprider svalkande hetta
Där orden är poetiska analogier
Upphöjda till symboler
I symbios mellan det oformulerbara och människornas stämband
Det stiger rök ur det smältande isberget
På kommandobryggan vilar snigeln sina fuktiga
Tänder mot en brinnande likörlaska
Kölen är täckt av parasiter:
Kvinnokön som dricker plankton och låter vattnet sila
Genom de tunna nervtrådar som är fästade vid rodret
Styrmannen torkar med pigans kjortel
Svetten från det tuberkulösa skrovet
Fyllt med ovaxade trägolvs i en skenhelig labyrint
Lädrer äger här en genomskinlig vad
Tillhörande makrillens folktomma festsalar
Som blåtiornas badhusinrättningar skryter med
Att de firat ned från månen

* * *

signaturläran

Träskornas tunga klapprande på golvet
Som är min hjässa väcker
Valkyriorna vars spjutspetsar penetrerar
Och fortskrider dömda till kärvar av möten

Hala tankar kremeras
Slinker dock undan den torra, heta elden
Som är desperat och levnadsglad
Kysser ögonbotten ren från hårstrån
Delar de båda väggarna och blottlägger fruktköttet
Där månen och solen möts
Om du viskar, tala då sanning
Ty jag kan inte höra
Och vid nilens stränder vilar tusenfotade
Arméer med sugande ljud hopkopplade vid trösklarna
Det är tröstlöshetens ost i sin kokälla
Drucken av hästars levrade förtjusning
Dränker kilometer efter kilometer av elfenben
Som styr sin kosa mot huvudstaden
Där antalet döda efter fyrverkeriet
Motsvarar förväntningarna och
Människorna känner sig lyckliga av sina bedrävelser
Sina blickar av härdsvälta där jag rinner undan
Snabb och slank som en hind
Ty bara jag finns kvar
Jägaren som jagas av fruktkonserver med fruktansvärda
Gripklor utan pardon svängande likt mat
I skymningsdiset det är
Ofredad timme där vilddjur drar hårda senor ur
Mjukt skal och förtär nattvandrare i glömt rike
Där glittret från ädelstenar
Bara lockar reptiler och gråfläckiga spetälska
Ty pesten härjar i värden och människorna väller ut
Ur sina bölder och sina bilderböcker
Av gråt och klagan i bitter reträtt
Dock inga frågor sällan sedda utan sällskap
Det är frukostdags i Afrika korstågen har stannat

* * *

lemonad

Pålverket som höll upp den torra månskivan
Var gammalt och genomborrat av skalbaggar
Som krupit upp ur hinken av stenkol
För att kunna bilda en överjordisk koloni
Fri från all fåfänglighet
Och när stadens alla klockor ringde pestvarning
(Den tunga malmen ljöd som suckar ur vulkanerna)
Bredde en pojke ut sin tunga på smörgåsen av papper
Och slog ner dryckeshornet som vilade på nålspetsen
Ja, smittan spred sig som en frustande häst
Över alla världens länder
Och förenade skalbagge med skalbagge
Rätta med rätta
Slutligen stod inga statyer kvar på sina socklar

En virvlande, sugande getingsvärm
Hade omringat jordklotet
Och krävde alla unga kvinnors mödomar i lösen
Det var en svår tid för världens alla suggor
Och efter katastrofen slutade de alla gråta
Leendet följde farsoten ut över land och hav
Atlanten skrattar
Afrikas puls tvingar slavarna att dansa!
På den släta stenen
Syntes fotspår
Som efter en stor syrsa

Kaffe och döden

(1994, slutligen tryckt i *Pequod* 2000)

Jag kan avslöja ett och annat om kaffet:

Tunna vita kristallina droppar på ytan
Kaffet är en annan form av kärlek
Den svarta nattens torra hav
Ditt tunga hår i tratten Kaffet kan inte höra
Droppvis avgrund
Livets filtrering
Jag är så fylld med död ditt socker gör inte saken bättre

II

I den svarta natten parar sig flugorna
Det är kaffet det är ett kaffe utan lödder
Det är kaffet som flyter utanför koppen
Det är svart och vitt det kaffet utanför kroppen

Jag minns ditt hår som kaffet i min själ
Du sörplar nu dig själv ur minnets brunn
Den mörka strupen kaffets trånga avgrund
Du är så grund ditt kaffe luktar illa
Din kärlek bränns
Det är en vinterkärlek
I snön syns spåren efter kaffets klor
I varats stora skål en torkad kafferest

Dig och ditt kaffe älskar jag som döden
Käraste, du är som kaffet täck och svart

Och vita graven klingar skönt
När du med dina vita fingrar
Den griper och till munnen för
Då möter du ditt eget kaffe

III

Kaffets doft
En doft av underliv
Av solkigt universum under kjolen

Å nej å nej
En doft av dig å älskade
Ditt huvud som pressat sig genom havet
Och luktade blod

Det nybryggda kaffet sänder ut sin doft
Ett brunt hår fyller den lägenheten
Fladdrar mot ansiktet som längtar efter att släcka törsten
Hälla olja på elden
Kaffet är en flytande eld som inte kan släcka

Dess doft är som olja på elden

IV

När det blir nödår ska vi koka varandras kaffe
Och suga ut de sista smakfragmenten ur varandras hår
Ditt fitthår sparar vi till sist, det är det sanna kaffet

Det är det sanna kaffet, brunt och svart och döden
Som växer på porslinets vita svala läder
Nu rör jag om mitt socker med en sked
Jag blandar det i kaffets sträva mörker och tänder en sol

Nu blir det nödår, kaffepriset stiger oss ur händerna
Jag slickar dina näsborrar på morgonen i det smutsiga redet
Vi orkar inte längre koka vattnet i våra kupade händer
Jag sänder mitt vatten genom ditt värkande filter
Blott en enda droppe faller långsamt ur ditt hål

Den droppen hjälper mig att andas en dag till till ingen nytta
Dess kärlek är en kaffekärlek, besk och svart

V

Under tiden väntar kaffets avgrund
Lyft på klockorna och andas in dess doft
Hon, kaffet, är hustrun som stryper
Blotta törsten hjälper intet intet
Vi har en dryck som inte läskar
Vi har en bit av jorden i vår kopp
Vi har vårt hår i självens filter
VI har ej jorden i vår döda kropp

Försiktigt med det dina pulvret i den fina burken, bär den vid ditt hjärta
Bär den där i mörkret, som ett mörker buret i hjärtat, i en bur av kött

Fall inte omkull med din skatt. Vårda döden ömt där den sitter
Uppflugan som en kaffefågel i en burk som är ett hjärta i en bur
Den buren heter filter den är gjord av hår

VI

Det är ett kaffe svart och torrt
Det är ett ruskigt kaffe, armhålsvarmt
Ett borstigt kaffenystan, nött och slitet

I nödens stund vi slickar stenarna
Saliven är ett kaffe bryggt på dagg
Och kaffet kaffet det är stenens svett

Glöm inte att begrava kaffet när det dött
På morgonen när daggen ligger fet och tung
På stenarna i dina armars kaffegrottor

För det är kaffet kaffet kaffet
Som talar till oss genom kaffet
Det är ett kaffe utan lödder
Det är ett bröst som aldrig släcker törsten

Det är ett kaffe som ur huden pärlar
Din stora filterpåse tunga lösa påse
Med sin svaga söm och med sitt svarta inkråm
Du är nog visst en kaffekälla, smala vita källa
Och kaffet pärlar ur nylonet, dina strumpors filter

VII

Det slår ett hjärta i den torra öknen
Det är en sol det pumpar ut sitt kaffe
En svart och klibbig olja sipprar fram ur sanden
Sanden är ditt hår och hjärtat är din hjärna

Och sanden är din hud och havet är din öppning
Och havets kaffe svallar hårt mot dina klippor
Och skummet yr – det är ett kaffe men det löddrar inte

I kaffet finns en sol som lyser mitt i natten
Det är en farlig sol med tunna vassa kransar
Var försiktig när du läppjar det ur skålen
Du spiller lätt när anden möter skålen
Du spiller lätt när skålen blivit fuktig
Och solen bränner dig när du har blivit fuktig

Kaffets svarta sol är atten i sin vita linda
Klingar du med fingrarna så vaknar barnet
Och kokar upp med bröstet tätt mot pannan

Blydagg

(litet urval ur gigantiskt diktmanuskript 1996)

Strumpor av havre strumpor av nötter
En hel jordegendom kring dina ben
Betande boskap i ditt skrevande skrev
Surrande getingar kring dina fotklumpar
Avskyn är inte min sak
Med tungspetsen mot nylonets bur
Svaga kräkreflexer i vattnet
En nyflådd fullblodsmåne i sitt fläckade flor
Nedsänkt i dopfunten i det svarta

* * *

Potatis långa blygd med senapens öga
Denna ögonglob är jordgloben är en droppe i havet
Det är inte en potatis som flyter där
Det är potatisskalet, den skäggstubben
Den lösa åtrån i blodiga sjok om dina ben
Med knivens sökande metallicitet
Som åskledaren i köttet. Potatis o knöl
O tunga testikel i halsen! Dig sulta
Dig tugga som rökbomben. Potatis
Som en potatis mellan lök och spenat
På din fittas vita tallrik, varm och kall
Och potatisens säd. Den mosiga döda.

* * *

Det kunde vara stenen på sin åker
Skuren av det regnet du bedragit
Det kunde vara kräkningen och lugnet
En fjäderskrud som roar svetten
Med hammaren i denna klänningsficka

* * *

Jag skickade bort dottern ut i natten
Att skaffa potatisen, en potatis utan snodd
Hon trillade så styv och föll i leran
Där låg den vita knoppen i hennes hand
Tjock var den, den var av löken gödd
Och skalet tunt som äggets lockade den handen
Och skalet skört i slidan var som handens flata
Med tänder ruttande i käften som i slidan
Men den potatisen hon bar i slidan tung och vit
Var inte kokt, den låg som liket tung och vit
Och välvde sina dofter i den vita slidan
Jag har potatis utan skal i handen

Att krama den till mos är slidans syfte
Min tankes mos är en potatis syfte
Jag talar om potatisen som om den inte fanns

* * *

Där jorden är ett skitigt sköte
En åker för de döda, där de döda är
Och en potatis blottar våta flinten
Som dödens öga stirrar ur det mörka

* * *

Klösmärken på solen
Uppknollade löken
Den olivens tårar
Jag äter mig rå

* * *

Jag äter ensam mot min vilja
Jag äter med hålet i bröstet vidöppet
Mot min vilja äter som vulkanen äcklad
Jag äter, munnen trasigare än solen,
Sönderfallande struktur där tänderna
Inte längre biter. Jag äter denna tallrik
Som är hård. Den skär upp mungiporna
I detta ansikte av hat och välfärd. Blodet
Fläckar porslinet. Jag äter blodet. Jag äter
Men mättas inte lätt av det egna blodet

Blykött

(lekresultat, på recept från AB 1997)

Det är rätt och riktigt att vara människa,
Att trampa på maneter och
Befläcka sig med strömmingars mjölke
Att vara en bläckfisks människa
Med maniska muränor mellan läpparna
Helt meningslös en
Människa med bogspröt pekande ur buken
Ett djuphavs människa
Med mjölke blå och lila
Med bröstet pressat mot rodret

Sebastian Osorio

Sebastian Osorio driver i sitt poetiska verk, som är så distinkt och så avskilt, en hårdkokt saklig automatism utan alla förmildrande omständigheter utom själva förströddheten och den aningslösa avgrunden av om man så vill nördiga men också kusliga och berikande referenser i förbifarten. Det är som om han har funnit hemligheten i att vägra erkänna att det finns några andra hemligheter än själva öppnandet av portarna i surrealismens ursprungliga tilltro till den poetiska röstens egen omedelbart tillgängliga dynamik. Denne ofrivillige adept och trollkarl väver in förbryllande visdomar i utrikeskorrespondentmässigt sakliga beskrivningar av ingenting och delirier ur leksakslådan och ännu mer de för gossebarnen anpassade kemilådan, mikroskopilådan och astronomilådan till ett profetiskt och kvasivetenskapligt delirium. Därigenom blir det en viljans poesi, men utan vilja. Det är bara en pågående poetisk monolog, som ibland rusar iväg på blixtklara och pedagogiska exkursioner i exotiska miljöer som på utbildningsradion, ibland rör sig fritt i rymden där inga landmärken finns att bekräfta att man faktiskt rör sig med ganska rasande hastighet, undervattensrymden där livet uppstår. Sebastian satte på kranen, gick med i gruppen, vevade på, drog sig undan, stängde kranen. Enkelt, exemplariskt, en utmärkt poesi.

(Sebastian Osorio var aktiv i surrealistgruppen under 90- och 00-talen. Läs hans dikter i *Stora Saltet* 8 1998 och i *Lucifer* 2000)

Dikter

(anonyma dikter ur *Tolle Lege* 1995)

XXV.I

En självfisk spionerar på havets botten i ett förråd är det tråkiga svaret
Förråderi är också en bönsjälk till ett okänt land
Du känner mig som en sematisk insikt
runt omkring, någonting som är blodets röst över övergivna torg till dig
Medan jag gör ingenting utav någonting och mina återlämnade ideal (Jag lade tillbaka dammet)
får friska blad och rötter i det gula vattnet i dina ögon när montern skymmer för skålet
Fågelns vingar tärs medan avgrunden reser sig och därnere blir framtiden också en påminnelse
om förföriska rädisor, för hennes rädsla, är min leda (i en låda) (utspridd).

XXII

Jag blundar för att se
plogens ekrar omsluta vårt hopp
amforans hesa lukt dämpas av ekot
Flickan med glasrosor i håret vet
Jag sluter mina ögon
och ser det hon redan vet
Visaren visade mig åter
svepte min döda kropp
i din smutsiga svepning
Giftet på mina fingrar har börjat verka
Se, de gyllene portar som öppnar skalet
till dina röda glasrosors rum
Utan krav
Utan sorg
slår dina andetag hål i min nacke

Jag blundar för att se
Jag kan inte se

Förbättringar

(lekbidrag 1996, ur *Förbättringar* 1998)

En flykt

Det finns inga flöden, bara nya bilder:
Utklippta, ur mitt album av sandpapper.
En storm utbrast, på förnuftets igenmurade bakgård,
– där pågår slakten.
Jag visar ingenting alls, förblir osynlig.
– Dock blöder medresenärerna,
inträngda i lufttomma godsvagnar.
De åker blinda in i tunneln av hästar.
I ett mörkt hörn av det degdoftande rummet
står det malande membranet lutat mot väggen.
och en påträngande ström av ohälsa.
Hon drunknar i hungriga hav
en kaskad av vänner, omringar henne
Min minotaurus under din käke (kärlek!)
En dikt om staden? Bränn dikterna.
En ensam vid strandens kant? Dränk den ensamme!
Är mördaren här? Mörda mördaren!
Smuts under naglarna? Bit av mitt huuvd!
Den mjuka dagens förintelse inleds,
böljande i ditt gröna hav...

* * *

I dina ögon, en förtvivlad ocean
roterande bland sina hjälplösa blåa fiskar
i björkskogens glänta
där du fryser, inuti isbergens fasader av glas
(som jag ser)
Dina läppar, spricker under marken
som en utbrytning från en obetvingligt fort
i en skrivbordslåda under stormen; himlens återkomst.
Din kropp utställd som en monumental parantes
i den ödsliga salen, en blodvåg täckande över
det vita lakanet, åtstramande i mardrömmens sista ljus
dess sista skrik i natten som åter spelas upp
när jag tittar bort och sedan möter din blick
väntande på borttynande känslors estrader
när barriaderna fallit, och de beskyddande änglarna
slagits omkull av den svarta åns vatten
som strömmar in genom mina ögon och
öron och näsborrar, när jag inte är där,

när du säger åt mig att vara, vad jag kan
men inte att säga vad jag inte kan;
(vara i dina öppna fält av tomhet)

Otydbara tecken

(1996)

CCXXVII. De Otydbara Tecknen

Tyst är den motsägelsefullhet som består av sanning,
vid stranden av det gröngrå isbergens innandömen, förleds i rader av avhuggna händer
genom att underteckna avtalet försäkrar jag dödens närvaro för framtidens varbölder
(men den sista dörrens öppenhet är upptagenheten och)
det är som att lära sig multiplikationstabellen utantill
ugglan sitter liksom och sover innanför kudden, förfryser i sin ensamhet
och i floden vaknar de fördömda och deras skrik hörs till månen
tyst är sanningens framförande i en värld,
djupt i mörkrets masslösa tyngdfält svingas yxan över krökta ryggar,
och ljusets beskaffenhet är nästan inte dimmans mantel på havets yta.
tilläggl.1 första paragrafen;
råder situations varaktighet i det ovissas belysning,
det förflutnas stagnation i byråkratens sprängda öga = överensstämmelse, granit
brusten vattenblåsa i byrålåda, ingraverat till det namnlösa minne
och fiskstimmets återkomst till livets metod. förglömd.
tyst är sanningens megafon i bågångarna, stilla är luften
mörkret ska tala ur materians konsistens, rummets kategorier (korridor, fallucka..)
(jag är vattendroppen, jag samlar ihop mig i tidens sprickor
återkomsten av det osedda, bortom liljans författning och deklination
verklighetens förankring, i ett skåp av fruktan
åter siktens klarhet, blodbestänkt klänning i gryningen, vid speglad sjö).
1996.

efii7f9irPW36R2, och klarare ögon som spirar i samma död.

CCXXXIV. Bottenslam

Sediment av isringar i siden
insidan täckt av blodigelspår
ränna i jordmån av spillda tårar för ingenting
ingens tankar i osäkerhetslåda
meningens upplösbarhet förklarad i nordsjöplattform
möjlig väv indicerad utan sanningens bevattning
i vinterhjärnans tjäle
nordanvindens djupa sår i mörkrets timme.
Hon vaknar.

CCXLIII. Diffusion

Ett komprimerat organs svullnad i bröstet
Ensamheten bidar sin erforderliga tid
Och det råder frid i varböldens sal
Förebådande skrik från osäkerhetslådan
Blödande öra virvlande i gångar utan ljus
Lyssna till klangbotten i dess eko (som säger)

Avstå befrielsen för ovisshetens kval.

CCXLIV. Namnlös

Ditt nervsystems förgreningar kan du reda ut själv
Men egentligen är du endast ensam
I den oförliga plattformens famn
I den eviga återkomstens ringlande älv
För i pärlsnackans skal hörs det bara brus
Och den åtrådda sanningen bär inget namn

Egentligt innehåll

(1996, sen i *Lucifer* 2000)

Intet spår utav en djupare liggande hemlighet
Betungande är att bära ingenting en given sträcka
Hånflin bakom ryggen på auktoritetens gris
Men en yxa mellan ögonen vore också belysande
Släng lärdomens bok i oceanen av befriade bubblor
En hålighet mindre, en droppe av verklighet
Och upprättat huvud på den ändlösa stigen.

Quantum Qbics

(1996, *Stora Saltet* 8 1998)

Ett rop tvärs igenom det kompakta mörkret.
Nattens krökta valv har rest sig
och rymdljuset returneras mot origo
Först ett ord om denna ljuskälla utan vinter,
vinden utan luftansamling,
moderskeppet utan dörr, men belysning;
Det formlösa meddelandets ogripbarhet förlorad.
Det förkrossande intets intimitet.
Grundkraft, eoners täthet och utvidgning.
Den enda fotonen i Schwarzschild-arean
som släpper in krypande död som en trojansk häst
Ett moln, en utspridd dimma av stjärnor
upplösande sig ur den olösliga källkoden
Strålar av ljus strömmande ur skuggan
av Edwin Hubbles konturlösa konstant
Förvidna komma-tecken i skyn,
som klängväxter under kosmisk ytpänning
roterande virvlar av eldklot,
ansamlingar av spiralformade stationer
för smutsig is, och annat förfruset vatten.
Snart koncentreras de enskilda ljussystemen
och anhopas, kondenseras, sammanpressas
och indelas i serier a perfekta biljardklot
Jupiter och Saturnus, Oberon, Miranda och Titania.
Neptunus, Titan, stjärnor som kan inge fruktan

och förebådar de svarta hålens ankomst
Månen är den lilla neuron som rymt från den förryckta dvärgen
Omvärldarna pressas ur sina hypersadlar
tills paradisen uppslukar varandra
Astronautens visir har immat igen,
hans ryggmärg stelnat i den bistra kylan.
Det avlägsna dekrypterade ekot besvaras inte,
tanken har förtorkat i den nedfrysta hjärnan
och beräkningen gått in i oändlig loop.
Försvinner studsande som en förlorad fotboll på glaciärens vidder
Väntad utav någon, med döva öron i öde land.
Okomplicerad orsaksgrund

Plankton

(1997?, *Stora Saltet* 8 1998)

Undervatten,
vattmig mossighet, med senig avlagring
algspår på strandfjället,
strömmingsvirvlets residens och ytspännvidd
De resonerar kring krabbskräck
sprider sig som osynligt kväve
grundvalen, fjäderlös ansamling utan irriterande ryggrad
stigande bubblor och delikata bottenslamspartiklar
utsugna utav den ruttnande dykutrustningen
Familjen av ohjälpliga motståndare till näringskedjan
cykloplösa hybrider och musikaliska kloner,
förgreningar av sympatiska anomalier
och respektabla exemplar utan lufttuber,
gömmar sig under plantors blad och droppars baksidor;
oräkneliga rop nedifrån det underbara flödet.

Embryo

(urval ur manuskript från 1997?)

Elektromagnetiska fält

Vi har tappat bort varandra
i Styx grumliga botten,
hon som vadat på dess lindriga strand
och bevisat vad som verkligen var sant
jag som trampat stratosfär
och förstått pyramidens villkor
Ingen har anropat oss, och ingen har flugit så nära
ingen har väntat och ingen har beträtt rytmens stig
Ingen har öppnat ögonen, och ingen har upptäckt muren
Vi har en tillräckligt avancerad trumpet, men ingenstans finns det obegagnad luft
Vi har ingenstans att ta vägen

Vind

vind,
en av dessa dagar,
de förvrängda mullvadarna,
som givetvis avskyr allas avsikter
refrakterar vidvinkelvyer av organiska klot
i ån, av det som är allt och som är fallet, och även
en massaker av jord, och avtagen mänsklighet
ruttna små podsol-fragment, omringade av höstlöv
overksamma uggel-blickar mot den gryende solen
drömmens död, slår tomma slag i gyttjan
spaden dras ett andetag djupare ned
tonen får sin tyngre klang
barret fladdrar fint,
emulerat mord,
reversion,
vind.

Grodyngelmiddag

du ser mörk natt anhopas,
nerifrån den mossiga dammens delta
vattendroppens fastighet beror på nordens
nordens vattnighet när bubblans tyngd
mossamfibien rekogniserar,
men det är inte ditt territorium
kråkorna runtomkring faller
och det finns ingenstans du kan gömma dig
det enda trädet i stormen, befäst i sitt överblivna öde
den enda ljusstrålen, lyser ödsligt genom dess grenar
ljudet av den andra sidan gurglar i örat,
tills dess nästa dag!

Nyliberal midnatt

(ur sviten "Förfall och allmänningar" 2004)

Under natten märks natten sin febriga undernatts form
Då framstår den underbara undergrävande nattens form även under natten
där undergrävandet tagit form
Vi vaknar efter att natten haft sin gång
och hatet fått sin storm
När något sakta samlat sig
tills det trasat sönder det gemensamma
Vi letar efter det som brutits ner, iakttar förfallet
Vi utgår från dess förfall, från vad det tillför
Då vaknar vi på nytt
Men bara om vi hänger fast vid dess motsats, vilket är kört
Där det har skitit sig

Robert Lindroth

Robert Lindroth har visserligen de stora automatisternas patafysiska jämnmod, och drar in bilder precis var som helst ifrån, men han gör det på ett anspråkslöst, intimt och varmt sätt; han vrider och vänder på allt det som råkar befinna sig hans sinnliga uppmärksamhet närmast, han är en pansexualistisk erotikern, och han är det med expressionistisk glöd, han prisger ständigt sina kroppsöppningar och sin bräckliga hud åt de bultanden och explosioner som tränger på både inifrån och utifrån, överträdelser ja, då och då till och med i deras barnsligt laddade form med glädjen inför runda ord och kristna symboler, men ännu mer i organiskt vållande form, ett vanligt sår, ett öppet dallrande sjungande sår. Jag läser honom som en otvetydigt kvinnlig poet. Han är obekymrad om formen, och obekymrad till sitt modus när han vänder blicken mot skyn och mot de underliga varelser som regnar över honom från trädskronorna eller från taket i badrummet, han är ett sår vart han går och iakttar hur världen är ett hav som simmar honom. Han besjunger det fula med Edenborg, det groteska med Berg, det vetenskapliga med Osorio, naturen med Forshage, det barnsliga med Mandal, och detta torde röra sig om en aspekter av en helt personlig öppenhet snarare än något mimetiskt eller överdrivet socialt – det liknar givetvis ingen av dem. Att kartlägga hans turer har inte lyckats någon av oss. Det är ett sår som sjunger, som fortsätter sjunga mjukt.

(Robert Lindroth har varit mer eller mindre aktiv i surrealistgruppen från mitten på 90-talet men numera på distans. Läs hans dikter i *Stora Sallet* 8 1998, i *Lucifer* 2000 och på <www.hymenopteron.blogspot.com>)

Un cadavre

(1996?)

Stilla vilar kadavret på diskbänken
utan nålar och utan törnen
Bara doften av dess ros
från de ungas lycka
stiger mot roten

Sjuksystrar, väck mig
lek med mig på kadavrets landskap
Måla mina lemmar med den
kadmiumröda färgen
ur era veners brunnar

Sy ihop mig
Ät mig
Locka mig mot öppningen
Se, kadavret vilar stilla

Det obefläckade fiskögat

(1997?)

Det som låter sig förföras är inget jag visar.
Bilddyrkan förstorar hjärtat och fyller det med bilden av sig själv.
Jag dyrkar inget.
Min vetenskap är fiskarnas.

Effektiva sparvlika ryckningar kröker mitt sjukdomstillstånd.
Till ett meterlångt mårddjur.
Fiskarna ligger i kameran, i mikroskopet, i blodet som framställer objektiva sanningar.

Undersöker fiskögat utan medkänsla.
Finner det fyrkantiga instrument som ännu inte bekräftats.
Ett blått, poröst material faller ur min näve medan jag undersöker den stämman i orkestern som utan att vara dominerande utgör en väsentlig beståndsdel av kompositionen.
En känsla av samhörighet ökar långsamt i dett attiska saltet.

Ett möte äger rum.
Min fiskvetenskap luktar sig till fågelfilosofin och blir ett organ.
Jag växer nu på fel ställe.
På fel ställe!

Formlös kryper jag hemåt och leker på vägen med skadeinsekterna i fiskögat.
Det kan inte vara meningen.
Jag kan inte ha fiskögat på okbenet.
Det går bara inte.
Jag kommer aldrig att förföras med ett fisköga på okbenet.
Hur kan man bilddyrka ett fisköga på ett okben?

Det blänker av ordklasser i fiskupillen.
Det väcker mig på natten.
Men jag ser det som ett privilegium.
Då kan jag piska mig själv.
När jag ändå är vaken.

Jag har samlag med fiskögat när det diskar.
Vi bildar vid sådana tillfällen en enhet, vi tre.
Fågelfilosofin knullar mig bakifrån när jag suger av fiskögats stelkramp.
Som en figur av tre böjda ben står vi där och blänker.
Det är så man börjar en resa.

Övar mig på att vara trång.
Min fiskvetenskap har stela flgben, likt den afrikanska myggan.
Fågelfilosofin smeker fiskögat och talar till mig med lugn röst.
Du är ett sällsynt grundämne, säger den och stoppar in tumstocken.
Vilka ordningstal ska vi äta i dag?
Och allt som började som en utflykt.
Du skall inte beundra,
Du skall inte beundra!
Du skall inte beundra!!
Du skall inte beundra!!!

Sammanmältningen

(1997?)

Fosterfördrivaren öppnar sin fyrkantiga platta av nekande förstavelser och nöter bort de innehållslösa orden

Inte en förkortning kan anses levande när havsdjupen av acetylhonor binder
bacillbäraren till uppforsbacken
Den bakre delen av huvudet är en plats att bada på
en stor avlång balja i bakhuvudet på barnflickan med bardhänder
Förlossningen från det barnliga beteende som präglar handflatan med
artilleripjäser

Stryker färg på hennes mage
Mutar henne med gaddsteklar
Lägger tonvikten på reflexen
Vi knådar min palp tillsammans
vi spänner mitt betsel
vi fräter bort fördomarna ur mitt hår
Platinablond och stöpt i tärningsform plockar vi i sär mig
Platinablond och med metallfjädrar ur naveln retar vi mig till söndring
Platinablond klipper vi av mina bröstvårtor och placerar dem i den rosa
parfymdoftande asken

Täckt med fostervatten krossas min mjälte av hennes gummibatong
Fosterdrivaren slickar mig till medvetlöshet
Minnesluckorna fylls av magnesiumsulfat och jag avsändrar vax
Hålen på min mage fylls av organiska material som hon utvinner ur
ögonfransarna
Hon tar fram sitt dödande flugfångarsår och växer ut i intellektuell oreda
Torr i munnen känner jag henne frysa mig fast i isen på hennes rygg
Hon är fullborden
Hon är njurarnas funktionalist
Hon är min platinablonda fosterfördrivare
och hon öppnar sin fyrkantiga platta av nekande förstavelser

I väntan på vår tids enda gudinna

(utdrag från *Stora Saltet* 8 1998)

Det lossnade en kakelplatta från huden. Det började höras sprickljud från
magtrakten. Min organism var levande. Nu i mig.
Det knakade därinne.
Väggar skulle rämna. Organismen frigöra sig från sitt fängelse innanför kaklet på
min kropp.
Men blodet från näsan var borta. Ur den föll bara flisor av keramik. Och från
magtrakten hördes sprickljud.
Jag var hela tiden på min vakt. Beredd om ytan brast. Jag satt alltid. Alltid med
mina nävar knutna och mina nerver på helspänn. Jag gick aldrig längre än köket.
Ville närvara då ytan brast.
Det lossande så ännu en kakelplatta från huden.
Och man såg hur väggarna buknade.
Deformerade var mina väggar och huden visade tecken på sprickbildningar.

Det var en organism i mig som tog form.

* * *

På sesamhuden är ett träd målat
Under rebellens verklighet ligger ännu en vit duk
* * *

De kvinnliga ögat
Lämnar skuggor
I båda rummen
Allt sker bakom kuskens kåta droppe

* * *

Valmagneten lämnar havet
Ovanför är staden svart
är resterna efter den sjunkna åran
likrester efter den enbenta hägern

Allt som inte är hederligt är tillåtet (1998?)

Vad du gör med andra, kan du vända mot dig själv.

Storhjärnans ödsligt klagande läte sår vind och skördar storm.
I applådernas protester speglas storhetsvansinnets abnorma meridian.
Den högbenta fågelbesten stoppar det levande djuret full av hård vind.
Kärlekens slut väljer vi, men inte dess början.
Fyllningen var nära att kväva storhjärnans eftersträvade sinneslugn.

* * *

Det är en ynnest att sälja friheten.

Matar munslemhinnan med sannolikhetslära.
Megalomanikerns tårar är blott ett maskerat skratt.
Så som tändsticksasken är en grävling.

* * *

En hemlig njutning har mer behag än födelsen.

Känn på dig själv! (inskrift på Apollo-templet i Delfi)
Att smeka sina avhuggna huvuden är svårt i början.
Förstärkt med kolväte och översvallande livslust beger sig sutenören
till källaren och bygger en ljudsignalapparat.
Uppslamningen av de fasta partiklarna i storhjärnans vätska,
ljudsignalrening i hög hastighet, bidrar med marinaden
till en surrealistisk suspension genom jäsning.
Med rinnande ögon luftas elementar andarna i avsikt att utpressa.
Uppslamning är ett ovärderligt ting.

Så som sälbubblan är en dyrkfri säkerhetsnål.

* * *

En sårskorpa kan nästan liknas vid död.

Avkomman från ljuvlighetens tsetsefluga sammanfogar långsamt och smärtsamt tröstens talang med (mjölk)tänderna i köttet.
Teratologens gulbruna lära finns i vanliga akvariefiskar i den synliga, emaljklädda delen av tänderna.
En kortare lina av lungkött bör föras in i gapet i stället för en tampong.
Beväpnad till tänderna kan jag liknas vid död.

* * *

Alla människor äro lögnare

Tecknets hand gör verket prisat.
Sådant tecknet är, sådant är dess tjänare.
En obestämd anknytning mest känd i sin larvform: ett långt kraftfullt språng.
Onaturligt och hoppfullt sker en händelse, slumpartat.
Ett barns födelse.
Bakterier fogas till oförätter.
Lågvatten till en annan tid.
Flugor fångar örnar; tar varandra i händerna och bildar en lång kedja.
Läppbildningen hos blommor upphäver inte bruket.
Allt levande kommer ur läppar.
Ett barns lättjefulla repetition: Allt levande kommer ur läppar.
Upphämta kunskap ur den kvinnliga parningslusten.
Att upplösa en vätska är inte en lösning.
Något i en vätska: orientalisk magdans.
Smal, tunn och med lite fett på kroppen är tecknet lätt att ta ur.
Den låga fetthalten i munsaften botar lika med lika.
Som finkornig sand sprids flugorna med vinden.
Samkönad står jag kvar vid den giftgasbesprutade tungan.
Masturbationens blyförgiftning verkar ohämmande.
Jag mättar mina sarkofager med tidningsartiklar och vädersatelliter.
Återfår besinningen på ett instrumentalt sätt.
Återger handlingen utan genvägar; gåshuden spricker.
Med sådana hjältar som din läppbildning i revbensskuggan,
lossas tecknet från min hand, sensuellt och utan textilsår.
Mitt kännetecken är din mun, de berömda silkesvantarna.
Möjligheten att se på avstånd gör verket prisat.
Självförtroendet är den instinktiva viljan att dö.
Automatiskt är bästa dräng.

* * *

Att veta allt är förunnat oss

Ljudhärmande smälter drivan av sperma.

Grishuset genomborras av en (galen) piken – duktig och pålitlig: en p.människa.
Så kommer utbrottet på solens yta.
Radioaktiv kobolt når de avskilda med underbenen utåtriktade.
Positivt laddat, lokalt angränsade, hämndlysten.
Föreningens neutroner står tillsammans vid sängen och hänför liksom en stenek,
slagen av avkoppling i en hård sammanstötning.
Bestryk det med krita.
Böjd och krökt i krokar fäster det sin fasta kropp i knubbiga barnhänder.
Knäna sträcks maniskt och tar kraften ur de kulformiga bakterier
som förgäves koagulerar den koboltblå tumören.
O brottslingars hemliga planer!
O fruktans söta blodlever!
Med färg som gräs, ett gudomligt väsen.
Mars var krigets gud.
Gud var de kristnas gud.
En person från Guinea i atomer, med färg som citron.
Den tropiska virussjukdom som gudar sprider på det område på
näthinnan som ger det tydliga seendet ljuder i barnets rymdsond;
en kvarbliven gudsförnekare, en kvarbliven begåvning.
En mycket sträng vinter släcker cigarettstumpen av ylle.
Språkforskarna tyder mjölken som behandlats systematiskt av en viss regissör, en
viss skådespelare etc.
Allt gott har sitt upphov i ont.
Det ondas porösa käkben filosoferar om lyxbegär i kobolten.
Rymd, i den blåa etern, himlarymden, strålningen i etern,
världsrymden: radions budskap går ut i etern, en färglös, flyktig vätska.
Avsedd endast för oinvigda.
Ett språk som rör etiken, sedligheten, moralen – en trattlik flodmynning.
Redan att störa lugnet är en stor vinning.

Onsdag, 12 December 2007

(2007)

för att ta reda på hur huvuden i mörkret blånas
när rasande quasarer
pulveriserande sveper in
den igengrodda kadmiumkärnans likbleka fåra
i rörelser som lockar
hästhuvudet av marmor ut
rinnandes ur tippens vävnad täljer
med rödblänkande kött för att brynja aptiten
slickandes parasithingstens vitaktiga valknotor
sniffar vaniljfingret
våldiga bikupors uppror agar
mot tecknets materialiserande tungvärta
läppstiftsfärgade svullst svällande ur väggen
lekglad kastrerad
trådar av energi deformerar evighetens fraktal
varelser som blommor slår ut
blundande infiltrera de mediala strömmningarna

koppla frömjölsbetäckta vibrationen till förstoringsglas
som en galjfågel
över din ande
i extasens konvulsion

Dikter av HARL

(2008)

Inhyst och uppstoppad: köttet.

Den Jagade
ett sökande blod är alltid gåva nog
sågtanden trubbas
parasitdunet skvalar
nedåt går den sista flodfärden
och nedåt travar navel-luddet i Simbaccas åder
meniskeln trött
blåsan hängande över pisk-ställningar i väntan
på tecknets återkomst till Hägringsberget
i Döveldaggens man
jag slätar hudkroppen barskt
med spiksängars tålmodighet och
överlåter mina drömmar till mal-valens sång
att uppträdas på
ryggar i allas sängkammare
sängkammare som doftar kor
som framkallar
undersköna ljud av pisksnärtar och klagande
där mask-masen tar en
tråd och träder genom bly-tungans kött svavel-daggens frätande
fram
av blickar svunna den Nya Kartan
ritningen över det nya köttet
jag är
daska mig daska mig över ländryggens flodmärken
med asp-piskan
snärtande kvistar agar
så att tecknen kan framträda ynkligt
dina åtrådda markeringar av erotikens inledning
kliv upp i min sadel kära Havsbuken
navigerande mellan vågdalarna som en storm fågel lindad med taggtråd och runt
min hals hängde huggtänder
gav vi oss ut på det uppstötta havet

Eva Kristina Olsson

Eva Kristina Olsson var en så distinkt röst av integritet, raseri och förutsättningslös genuin poesi att gruppen var lyckligt halvt skrämmd av henne redan på avstånd och var tvungen att ta kontakt. Ofta handlar det om ett läge där dikten balanserar på en rakbladsegg mellan det oartikulerade skriket och fullständig tystnad. I texterna från den signifikanta akronymen EKO brottas det med språkmaterien inte alls på det lekfulla sättet (som t ex Laaban och Mandal) utan i en hyllning av friheten genom att resa anspråken på den som en fråga om liv och död. Även glädjen och den sinnligt nyfikna vandringen genom världen sjungs här snarare än besjungs, ger upphov till besatta bilder som upprepas och fragmenteras snarare än till associationer och vågade gissningar. Formen är långt mer rinnande än i de flesta andra gruppens poeter, långa dikter med korta rader, ojämn vänstermarginal och många plötsliga utrop och spärrade ord, långt ifrån talspråksrinnande utan genomgående kärvt och långsamt som den berömda blodsdroppens väg genom gräset, över alla motstånd. Ibland mest som innerliga expressionistiska identifikationer eller oändligt elaborerade förbannelser, och ibland upprättande lika innerliga som enkla samförstånd, men vandrande på unika ben kanske mest via avklädd sinnlig uppmärksamhet i en lika rasande som trevande värld inuti de självlysande bilderna. Det är en värld där lösryckta kroppsdelar och heta hästkroppar banar sig väg mellan de kantiga klipporna och de mjuka havsvidderna böljande av ejdrar. I själva verket är bildvärlden genomgående och synnerligen konsekvent. Det är en viss typ av objekt som får oss att ifrågasätta allt och upprätta nya säkerheter. Allt har sin plats allmedan det mister fotfästet och allting svindlar. De har talat om att "ingen längre sitter i förarsätet" och de har talat om "sårvägen mot det intressanta livet", vilket är suggestiva karakteristiker men klart missvisande, för allt har trollformelns suveräna men mediala överlagdhet, och handlar om att lägga hela sin själ i utmaningen mot den här världen, där det inte är särskilt angeläget att skilja mellan intressant och ointressant, det är inte längs den axeln det här utspelar sig.

(Eva Kristina Olsson har varit mer eller mindre aktiv i surrealistgruppen från 90-talet. Läs hennes dikter t ex i Olsson: *Brottet* 1988, Olsson: *Offret*, Bonniers 1994, Olsson: *Oskulder*, CMK 2001, Olsson: *Den hängde advokaten*, Bonniers 2007 och i Olsson: *Häsfångare*, Bonniers 2009)

Hästar i himmel

(utdrag ur diktsvit, ur *Brottet* 1988)

Bygg en scen och lugna mig
Spelarna kan vara tretton hästar
fyra med pucklar och då mera kameler
Placera ut tre mänskofigurer
de sitter på hästarna
de sitter på hästarna också när jag håller
dem i min hand

tre av hästarna har fallit omkull
alla har svans, på den grå står den rakt ut
bara den rostbruna hästen
den största hästen
och en med en röd linje kring halsen
har ingen

* * *

(de från mig skilda)

om en and slänger sig i mig skulle
det bli ett hål
eller anden kanske fastnar
bara en bit in

det tar aldrig bort mig
inte så mycket mer än nu

* * *

Två rader riddare älskar
den gulkantade fjärilen

Två rader riddare målar
huset gult

Två rader riddare sveper
sin älskare

Det är stort, stort, stort

(utdrag ur diktsvit, ur *Brottet* 1988)

Hästen ligger i sin säng och sjunger

* * *

Vi råttor som bor i dessa råtthål
vi kommer stanna här

det gula
det som ruttnar
är brottet

* * *

Jag har en gul klänning i huvudet
Det är mycket vackert

Offret

(konklusionen ur EKO: *Offret* 1994)

Blodklänningen rinner före i trappan

förerinna

Kranskristallen

blodgranadrinne

utstrandblodströmmad

ståtrappa

hyacintheladspjutgräs

hårförehand

före handen växer det blodiga håret
styckad

hel

styckad

hel

helt klart

blod

glitterBlodstyckathelat

i glansen som före

i styckningen stiger det så

glänsande av liv

jagsaftarmbrytningen

handBrutet

fingrarnaälskande

handenfingrarnaarmenstyckatbrytninghelat

hängglänsande

spiralspetsen i hennes kött

är fästad så

blodet s ström

ur henne faller spetsar

stjärnor med blödande

vita
ljusa pärlor

Klockor blad

tomhets blod
ett svart med en grön strålpärla

ett annat med en röd

i hennes blodspiraler

hand s spets

s t römmar

lågan s andning

sejhårträdarnahänghänder
sejhårträdarnahänghänder

Efter Europas fall

(dikt *Stora Saltet* 4 1996, även i EKO: *Jag bryter hänget* 1998)

Efter Europas fall
efter alla gudars fall,
Skinsnets utsprungna kött
jag är i floden av det utsprängande
(utsprängande)

köttet
Allt detta plågade kött
är medvetandet av utväxt
är floden av det utsprängande
köttet
Jag Bär den smärtan av oändligheten
i floden av det utsprängande köttet

benens spiralflods märke
köts röda märke
vrider de oändliga strålhändernas
skenbilders

kantköts
bländande kants-
fuktflodens
hands
utväxt i den min hands

skensk kant

Mitt öras yttersta smärta är det stegrade dånet
av det utsprängande köttets
strid

de tar mina händer

jag ska ta tillbaka
alla mina
spiraler

strömmande ögats, krossade
ögats öppnings
havs-
fukts rassel
seende vid lövets fall
handens krossade cirkels splitter
utväxtspiraler
forsande rinnande gurglande

hävande andes

ögas barn

Viljan till motstånd

(Stora Saltet 5 1996)

Viljan till motstånd
är en apas insekt i magen
ettnamnblänkandegrön –
havsvit
i det mjuka vitvattniga kött
ur –
förvandlat
löst
till namn, annars är jag
annars är jag, jag
jag är i en kedja

Jag bryter hänget

(utdrag ur EKO: Jag bryter hänget 1998)

två kvinnor hänger från kronans sida
över det enorma turkosBlåa hav
de dricker inget vatten
de ges inget vatten att dricka

med läpparnas lämnade vatten
kniper köttsnapperskans muskel efter hans
mjuka kötts ådra
hon äter sej själv
genom Bortom medvetande
för hon sitt hjärta till safirens mitt
sina blad till pärlornas
tre strålars kors
hänger benen vridna
att bära hjärtat
åtskilt
från hjärtat
i kronans högsta valv
med blad
skilda från tårarnas hängande
lila gröna vita
hängande
fot

hans arm hänger ur himlen in
på botten av himmelens hav
ligger kropparna i böjningar kring kropparna
armar fiskstjärtar och ben
huvudena är tunga fyllda
av saft hängande hållna nära intill
korsade varann
kring kropparna växer bladen
hjärtan fyllda av tunt
skiktat kött av ådrors rinnande
ben fjunspret och ögon
vilande seende arm
hängande tagande hand
av himmelsköttets andes
fukts tunt glänsande hud
fukts hands böljande benköts
hållna frukttrådars öppnande
hjärtskådande ådras
fots hands avtäckelse

Påfågelögat

(utdrag ur EKO: *Påfågelögat* 2002, mångfaldigad till "Ilskans rätt")

Jag är i hörnet
i sjön på Madagaskar
seglande kommer jag med mina vingar
där mina ögon är fästade
så jag kan sänka dem ner i vattnet
och tala med varelserna som dragit sig undan
i väntan på världens upprättelse

Att befinna mej inne i den
helt klara blicken
där ljuset inte tyngs ner
svävande
i en sammanblandad himmel och hav

Jag tillhör lemursläktet
i springan av omänskligt och
mänskligt
jorden som bryter sig loss
och vägrar förlika sej i likheten
av en mänska
Skymten av en varelse
Att stå ansikte mot ansikte
med forsande glöd
i en kropp
sammanhållen med krokodilens käftar
men i en välvning till en
oändlig rymd

Ivrigt gnider han sitt hjärta
Väldet äldre alla,
På en så tunn hinna
ögonhinna som bevarar sin värme i våldet
och håller rymdens is
exakt i sin blick, glidande förbi
och sej själv också
på detta flak
för att kunna vara fri
finns ändå en längtan kvar
 efter frihet
så finns friheten

I hörnet sipprar hav
från pumpen droppar blicken
som stjärnögon spjälkar kroppen
och havet
när tåren slog i denna döda sten
av liv
Kunde det också vara i glädjen
att falla genom himmel
sänka mej in i en åder
genom springan som elden lämnat
till min födelse
min upprättelse

/.../

väldet från hjärtat
hjärtat från hjärtat
men

ivrigt gnider han sitt hjärta
och världen faller till botten av sjön
men
längs min syn rör sej rörelsen
den tar omvägen runt sjön
runt runt i denna eviga
mardröm
som bara han och den störtade
stjärnan

kan hoppa
HOPPET
HOT HOTE
universums eviga nollpunkt
är stilla av evig rörelse
det blanka hörnet sjöögat
stänker från havets mitt
när hoppet från det samlade
håret, naglarna, tänderna
likresterna av all längtan
uttrycker skyldigheten att leva
om inte fortsätter världen i fara

/.../

men
ansamlingen av förlorad mänsklig rörelse
tynger mot havets botten och krossar
mänskoscallen
i mitt påfågelläga

Hästfångare

(ur *Hästfångare* 2009)

en ejder bryter genom väggen
och upplöses i rinnande vatten
som lämnar kvar hårslingor och skrik som
stöter
mot
ett helt slätt ansikte
utan ögon näsa mun
det finns bara ett litet hål i mitten av ansiktet
med trådar till människorna vid bordet
□ ska jag stå hängande med jorden mellan tänderna
plötsligt hänger kvinnan i korsklänningen i taket
bland mögelögonen

ejdern utvecklar trådar
väv hår flätning inflätning

i trådarna
ALLT flätas in i en boll
slags boll ; klot

/.../

Avla
– Jag äter mitt namn av mitt namn Ner i
himmelsjorden böjer jag mig Jag heter såsom
blommorna på marken Mitt släp är mitt avstånd
från jorden Kom och ligg vid mitt släp denna natt
den är kall
Loves rörande händer över släpet
– Häst häst häst häst

Avla
– Jag hade en gång en liten häst Hästen
var lika stor som jag Hästen hade mig Men jag
växte och blev större än hästen Då fick någon
annan min lilla häst De rullade runt över stenarna
De sprang och jagade varann Hästen låg
bredvid pojken i gräset Hästen bet av blommor
och la över pojkens kropp Till slut såg vi
ingenting mer av pojken Pojken plockade
blommor och la över hästens kropp Till slut såg
vi ingenting av hästen Hästen var försvunnen
Vi kunde inte hitta hästen
Zinkflak flytande längs labyrintparken
Hästens hår blött smetandes mot kroppen i
Belsebubfontänen

/.../

Ynglingen stiger upp på Lejonstatyn för att
tala
Under Avlas släp ligger Love och Lina

Sten
– Det var en god häst
Avla
– Vi tuggade hästen med tungan tills hästen
var försvunnen
Sten
– Var är hästen nu
Avla
– Hästen är under mitt klänningssläp
längs med häcken
jag går jag går
till andra sidan i ovalen

Kalle Eklund

Kalle Eklund har gjort sig till röst för anden hos en gosse, talar i förundran och i tvekan och i tvärsäkerhet med en glimt i ögat och i magisk tillit till inre resurser till stor del ännu ej kartlagda, vill till varje pris vara en samtidigt förvirrad och trosviss tonåring och förneka alla ålderns komplikationer och avslappnanden, vill till varje pris förbli trollkarlslärling och aldrig ta examen. Hans dikter är korta meddelanden eller korta avlyssnanden eller korta iakttagelser av en viss kedja av analogier som uppstår och förflyktigas, hans bildvärld är både lyrisk och vardaglig och har en tydligt ascenderande riktning i hur den tenderar att ge de triviala objekten samma magiska tillit som de traditionellt lyriska och inte tvärtom. Men kedjorna är flyktiga. Vem vet vad som förenar sig med vad i nästa stund. Underliga, vackra, ibland skrattretande, scener i akvariet i flyktigt gryningsljus.

(Kalle Eklund har varit mer eller mindre aktiv i surrealistgruppen från millenieskiftet. Läs hans dikter i Eklund: *Spindelkransen växer*, Styx 2009 och på <kommunicerandekarl.blogspot.com>)

Ingen väntan är handling nog

(ur *nitnit* 5 2000)

Jag rusar fram till nederlaget
och stoppar det i fickan

Sedan hoppar jag upp i luften
och ler tills jag exploderar

dikter

(dikter i *Lösdrivaren* 4 2003)

grodor
faluns gröna grumliga
grodor i ån, Ylva

* * *

i livets garderingar
på schackbrädets streck
en lila färg, en sugga
vi går mot marmor, skön som Josefinas lugg
havets bleka tarm, sirap som ångrar i en karusell

* * *

arsel
le cul, the arse
hålöppning som bär och krymper månen
grus, andra strandens vattensten
du och jag ser en torso av as
äss tills ögonen gömmer sig i flimmerhår

Spindelkransen växer

(2008, ur *Spindelkransen växer* 2009)

Kalkregn vid horisonten
I klang med mitt allt vitare ansikte
De röda öknarna bleknar
Trasten går en underjordisk gång
Likt en tång klämde vinden min handled
Och fick den att berätta om floden
I kaktusens ögon en mildhet som bär nålar och sav
Målad på ett pansar av månen själv
Lyfte jag ögonlocken

* * *

Det ena

Att lyssna på en havsmanet eller ta av sig sin pistol
Att hemlighålla en gåta eller ta tåget mot norr
Att växla ett spår eller trä ett spett
Att elda en byxa eller omfamna
Att slå sig i huvudet med en burk eller förbaska
Att skåda ett fjäll eller ångra sig
Att stänga ögonlocken eller skratta
Att fnysa eller skotta en backe
Att höra en tupp eller stjåla

* * *

varje bokstav visar upp en värld av betydelseångesten bor i möjligheten
varje bokstav har sin egen sorgsorgsenhetens O eller glädjens A
stockholms två arkipelager blir i språket till en
språket kan inte botas
dess själ kan inte frigöras från bokstäver
alfabet betyder oxhus och så mycket mer

* * *

som ditt sjögräs
som spinner i havet
som en dikt av en människa
som exploderar klockan tolv
ditt hår
som en svart färg
dina axlar
som en virvelvind
dina fötter
som fyrverkeri
som en brinnande motor
som ett spjut i myrslokens hand
som den spräckliga syltburken

* * *

i citrusfruktens närhet
gömmar du ditt skal
när formerna möts
och går isär
i midnattstimmen
i väntan på en flod
den vita frosten
i näckrosen finns en stjärna
snart faller daggen
överallt strilas ormbunken
ödet samlar sina krafter
till försvar av det okända
på randen av dina händelselösa dagar
i skuggan av näckrosen finns en stjärna

* * *

hamstern äter upp huset
som svart nagellack över bordet,
spinner som en svävande katt
stram över tidernas begynnelse
operativ i surrealismens tjänst
som små barn inuti en chinchilla
utan kläder på ett högt berg
enkel i fjäderns hydda

* * *

musikens elände kommer emot dig
med en krans av pistoler
och nynnar på en lurig visa
y-formade mönster paralyserar ditt öga
samtidigt som vinden rör om bland sand och salt
televisionen speglar din rädsla
när du badar i havet väcker du åskmolnen till liv

* * *

dörrmattan svävar i luften
när du var ung
sjöng främlingarna i dur och moll
på samma plats som en handgranat
molnen avfyrar pilar
mot din hals
smultronen smälter i munnen
avläser ditt sinne
med en pinne som stetoskop

när du var ung
spelade du in ljud på stranden
molnen har sin egen eld
polarisen smälter
pingvinerna beställer in vin

* * *

jag är på väg till en plats som är bara min egen
jag är olik men ändå lik
jag kliver in i nordanvindens kök
jag skriver in mig i lövens bok
jag skalar av en hinna hud

* * *

jag gömmer mig under motorvägen
söker efter en sirapssuck
efter en vindpust mot mitt bröst
efter strimmorna i kattens päls
söker i gruset efter italienska ord
jag är innesluten i en gloria
och kan inte ta mig ut
jag söker efter en blix av is
söker efter skorpioner i dimman
strålkastare på öppet hav
söker efter en kastanjeallé bland molnen

* * *

jag ramlar ner i en snöklädd ormgrop
tänker på när ormarna kokar sitt gift
sökandet är en pendelrörelse
att mekaniskt dingla mellan två extremiteter
sökandet är som matematikern på havets botten
som att hosta upp ett äpple av guld
som en mjukhet försvinner och lämnar plats åt en blåtira

* * *

illdådet är en vitlöksklyfta
i dina strumpor
på fyra fötter knallar du
med pistol mitt i ett rosa töcken
ett ansikte visar sin androgyna sida
i dina strumpor
en påstridig gåta
ryser i den mörka frosten
räkorna finns inuti
teblandningen rinner ut

buken fylls med ostron
innan hummern tar vid
åskar...

* * *

på samma sätt
som en ekorre väsnas
följer jag dig
redan utmattad av enorma krafter
ytskiktet är krossat
tankarna flockas
blixten härjar
samtidigt som myrstacken
sparar värmen
senapsfrön spärrar vägen
mandelmjölken är elektrisk

* * *

sömnen är alltid en överraskning
vilan är alltid ett felsteg
strömningen kittlar
regnbågsforellen hoppar
frusen elektricitet
rostiga cyklar
väntar en halv timme
under en brännande sol
kittlar...

* * *

ägg på militären säd på tösen ekoxe ekoxe
vitlökssåsen rinner nerför Rebeccas hals ventil ventil
russin boxningshandskar smurfar och dass
svarta hål flämtar kulblixtar smålänningar
glömskans kökslucka vispar korinter i grädden
öl blandas med järnmalm gurgel hick hick hick
busiga jeans lyser upp spökplumpen oro oro oro
sten på snuten korv på flygvärdinnan
flugor flaggstångsknoppsstoppsförgyllare
igelkottar goltuppar urkrafter grymtande sardiner
ned med fångelserna för excentriska molninformationer
sopsladdar kablar mynnar ut i skräckens katakomber
bär på lapplisan eld på myggan torv på tv:n

Emma Lundenmark

Emma Lundenmark har utan tvivel bidragit med den renaste poetiska rösten i surrealistgruppen efter millenieskiftet.

I vida eller snäva cirklar ständigt cirklande omkring eller siktande mot den hemsökande bilden, med den inre monologens drömmande tal som vektor. Ett på sätt och vis ovanligt enkelt poetiskt projekt, som går ut på att belysa det befintliga ur det okändas synvinkel, att lugnt och spontant se och känna bortom, blir likväl atmosfären en helt unik genom sammansvetsandet av den envist barnsliga visionen med en gatunära, fördomsfritt världsvan och om man så vill lågmaterialistisk. Till stor del är det bara att öppna ögonen. Det vilda ögats sång om kraftfältens dans omkring oss. Oundvikligen erotiskt, men konstigt sällan är denna dimension öppet utsagd. Emma har varit en av de få som kom i kontakt med gruppen genom en egen välutarbetad och intensivt pågående praxis kring försvaret och odlandet av poesin. Jämte dikterna har dessa specifikt poetiska perspektiv då och då omsatts i till exempel versberättelser och mer nyligen noveller som romantiskt står mitt emellan onda sagor och barnsliga fantasier.

Denna omsorg och den sensibilitet som odlandet av poesin står i maskopi med har förblivit konsekvent och omkullrunkelig under decenniet, fastän formerna för aktiviteten har skiftat och även dikternas yttre form successivt transformerats, fortfarande i en rinnande och i någon väsentlig mening muntlig form, men samtidsmarkörer, inslag av simpel hedonism, och ojämna vänstermarginaler har successivt trängts undan av alltmer noggranna undersökningar av fantasins uppenbarelsen. Ingen annan kan vrida och vända på de enkla elementen av en lysande vision och förmedla deras sinnliga egenskaper så varmt. Och vid sidan om detta snörräta spår också lyssna till röster som fortsätter sjunga på språk som fortfarande är helt okända.

(Emma Lundenmark har varit aktiv i surrealistgruppen under 00-talet. Läs hennes dikter t ex i *Berätta en saga sa hon* 1-7 2001-2002 & 2007, i Lundenmark & Hofvander: *Stolen om ljudet makrabet*, eget förlag 2004 och i Lundenmark: *Organica Fläktrum*, Styx 2010)

skära verkligheten itu

(ur EL: *och sa och sa och sa* 2000)

steg före tid
väntar

tårarnas namn eka
i ögonen falla

mellan tungor
är stadens hjärta
hugget

välkomnar

en jävel utan
namn

en spegel

där käftar tuggar is

isen tuggar is

en tjuv utan armar

ler
ett under

* * *

när skogar
lyssnar bakom

havet finns ögon
inga lock

och en mun som alltid
står
öppen att brinna

plattan
på
sexan

termostaten slås
ut och på golvet

förstoras
vattnet du flyger

nynnar
sången stenen sa

* * *

det är något fel på hennes hjärta
otakt med tiden

slår hon hål så
kanske

bygga drömmar utan verktyg

tjuv utan armar
utan kropp föda händer

veta känna behöver
hud för att

fötter för att
känna

det krossade glaset
under

skära verkligheten itu

Dikt

(dikt EL: *Grästuveväsen* 2001, även i *Berätta en saga sa hon 4* 2002)

en våldförd magik jag fångar
 ditt huvud på månen
musten från taket
i röret för din mun

mellan dina bröst
 och alla blomblanden
din nakenhet speglar

tyget går sönder
 av din kropp

Dikt

(dikt *Berätta en saga sa hon 4* 2002 och EL & Linda Hofvander: *Dejviska* 2002)

i natten dröm-
trummande är träden mot fönstret mot
sovandets rytmiska smekhav att långsamt
när det där fallet mot drömmen det inbjudande
fallet blir en vana jag kommer

Dikt

(dikt *Berätta en saga sa hon 5* 2002 och EL & Linda Hofvander: *Dejviska* 2002)

1 2 3
går spöktåget över
din kropp

när du blundar

snö

på klädstrecket
 flämtar en sommar

du
känner med fingret

ljusfläckar innanför
ögonlocket

Bombom

(ur EL & Linda Hofvander: *Bombom* 2003)

du har speglar
på fotsulorna
och splitter av din natt

vi ska göra gräset
till vårt rita ljuden
i vårt huvud

vi ska komma in till dej
och du till oss

innan dagen hinner skrika
tillbaka
dra ner tyget ur himlen
och klä oss jag ska

spegla dej i jorden som
den växer

minns du natten
som blev kvar i fönstret

fläcken som slöt sej inåt
och lyser

Stolen om ljudet Makrabet

(ur EL & Linda Hofvander: *Stolen om ljudet makrabet* 2004)

institutet för asfalt
och betong

metall
och bullerskador

rosa krypande lavar

en mumifierad med allvaret

ingen kommer fram

en mumifierad med vingar

som röda papper färgar luft

innan fjärilen

sträcker sej mot dej

—

makrebet inschase

/.../

balkong under under
mota sirap genom stammen mina
händer på rygg bara minnen
av svetten och andra
fåglar ramen dynga
trädet värjer sej inte solen
häver sej

—

erso emno
chia so neytala

diàsa

—

yerkotha

nya peta

—

närmre därän

en rullstol med hennes hund
hon färdas över sjöar

skogen har ett ihopvikt
papper under sej

och inte ens det

bara löst sammanhängande

njutningar och splitter

Det stannar en husvagn

(i *Berätta en saga sa hon* 8 2007)

Det stannar en husvagn mitt på motorvägen i ett platt asfaltslandskap. En kvinna kommer ut ur främre dörren med en vit skål med vatten. En djur som ser ut som en hund kommer ut ur bakre dörren, den blir en katt när kvinnan säger Miao.

Jag cyklar förbi, bakom husvagnen, med en animerad kropp. Så svänger jag av mot hotellet vid sidan av vägen. Först känns det konstigt att cykla upp där, men så ser jag att de har ett stort bra cykelställ. Jag börjar gå mot entrén.

En krokodil går bredvid mig, han har tidigare legat slingrad mot cykeln eller så var han cykeln men nu nafsar han tag i mig, som en igel och jag försöker mota bort honom. Hotellfrun kommer ner och förklarar att någon blivit uppäten och att jag måste lämna den.

Jag kommer in i ett sovrum, hon sätter sig på sängen och säger att jag ska berätta min historia nu.

Först blixtrar det till och jag faller sönder på något vis. Det är möjligt att plocka isär delar och jag tar bort en bit av ryggen.

Jag berättar att jag var dansare. För att jag skulle bli riktigt bra och kunna allt jag ville så gick jag med på något. Det var något som alla skulle gjort i den situationen men jag ångrade mig.

Sålde du din själ, frågar någon, möjligtvis jag själv.

En barnramsa hörs i bakgrunden: gang gang geeang gang, gang gang geeang gang.

Kroppsdelarna är vingliga och skeva.

ORGANICA FLÄKTRUM

(utdrag, 2007, i bokform 2010)

KAMPUCHEA

här viker sig den fliken upp
för ryttarna ur trängre kammaren
dina glasburkar
fiskarna i samlade händer
för berget som ger vika
den hela kroppens besatthet
och kvarlevorna som höjer sina ögon
in i sanden

buskarna står kvavt i rummet

kvar i ryggraden
den tysta galgen, pärlorna

husen släpps och faller in
en bländande lysknapp

vems är hornen i denna
ljumma stad

de låga molnens gata

järnvägen bilvägen
de ljusskyggas dike är tomt

hur soporna bygger sina
egna slottsgap

cikadan har vässat sina klor i mörkret
för de som brände sina fåglar
för en öppen himmels storm
de som mjukgör hemmets rum
bakgården är stilla
flickan mellan träden väntar än
förvildas i fönstren
de yra skuggorna
in under stängslen längs med spåret
de gav henne sina jublande nävar
sitt fasta njutningsskimmer
stilla ström
rakt genom molnen
är den röda spaken klar att dras
men nöts i nästa regn

det var allt som ljuset lyste upp
dina ledsna konturer i handen
alla strandmödrars hemlighet
i fönstret var staden också en annan himlasats
en trådig rot som bundit sina klumpfötter samman
där den vaga trappan inte ledde någonstans
och taket som var en alldeles för stor tugga
det var en stilla plats på vägen
den som band sina låar till sin kropp
efter ett tag gav fläckarna liv åt sina nattdjur
upp ur natten turades de om att byta plats

KENA ROSHTI

älskan i svanens bett
så vänder sig jorden
våra länder om natten urdruckna
till stenarnas lov
ensam rinner svavlets ström
ur lådan
ingen minns den som vände sin hand
till en annan vilsen låt
runtom i kärret
är timmen en klo
och innanför
är ansiktet i motljus

denna bricka sten
denna figur och hur den smälter
allt i hennes vågskål
flicka guld
som trappan blir till is
och himlen sover
bara en nyans mörkare
når isen upp på land
himlen är en sprucken sjö

det kolsvartas strid om läppen
en himlens rand mot två
på varsin sida speglande träd
så går den kalla luften sig till mötes
de nattdövas steg
än en gång ur skuggan faller hon
tillbaka in
hur stillheter rör över sandarna
de bottenlösa arken
ur båtarna sprider sig tången
ur hennes blick

den gröna trädgården
så gick båten in genom tinningen
träet genom plasten
åran kastad in till skogs
för alla dagarna i tuktad tid
för alla dörrhandtag på botten
finns masken i rummets öra.
ringlade sig lusten någonsin in?
för alla de syskonporträtt
i husets källare är ett på väg ut
de har lyft sina fötter i glas

mot himlens kalla båge
grenen mot pannans tysta tång

slå läger i dimman
i lakan om benens kropp
och strax inte mer
är träd bara väv
och stigen har skruvar i jorden
för denna storm som rullar fram
för dånet!
så mjuk är stenen
så gammalt är hennes finger
där skogen går hem

stå som ett blomster
slipat genom tidens vägg
ta ut vagnarna som dväljs under husen
ut genom staden, det stärkta tygets gator
där har de döda rest sig
på de omkullvälta klippornas paradväg
de blir snö när de rör sig
det röda guldstänkets sky
stå som ett blomster
draget i saltets bad i floddeltat
där skepnader ger av sina händer
med målade öppningar där ryggarna satt
där den som rör sig hittar
ner genom lufttrummans stekta stam
någonstans finns vagnarna uppställda
i det blomster som förvandlats
bakom tröskelns dis
den spricka som skönjer landets avfärd
de anfallande leopardernas täckta fläck
i den halvfulla skålen mjölk
det spunna sockrets mærg

En häst red i klänningens reva

(2009)

En häst red i klänningens reva
sanddynen lägger sin natt över viken
alla vänder hem igen
hon tappar en fjäder för en stund
där de skulle mötts
de som vann över kriget
på den hemliga cisternen
med tre jack i skrovet i stället för sju
en för varje uppgift
den diaboliska mördaren
sandkatten med pälsen av glas
det finns inget annat kvar
av förortens upplysta trädgård
än de som hållit hennes hand

och fötts där på kullen
med bröstet fullt av tid och gått hem

så går de trappan ner bakom huset
in i kvällens blåa kött
och solen är bara en svältande tungas
minnesspår i marken
det fanns inga fönster åt den här sidan
annat än sidengardiner och fåglars sång
det behövdes inga tak där tornrum skulle byggas
upp mot trädkronor och månromanen utanför
det fanns en kanal ner i sjön ändå
där ditt ansikte tappats på guld

de följde golvets lutningar
utanför balsalar och stängda kök
fast de inte borde dansat
om korridoren tar slut
är de tvungna ut i trädgården
där rönnen är sin rödaste sort
och nötväckaren har tystnat
ett gömsle
där trådar
vecklas ut till en stig
en häst red i klänningens reva

Merl Fluin

Merl Fluin odlar den automatiska dikten först och främst som en aggressiv besvärjelse, som på Kapten Haddocks maner överöser den intet ont anande konsensusverkligheten med de mest påhittiga och absurda invektiv, och ofta hamnar i skeppskataloger av mer eller mindre enkla bilder från ingenstans, vars smattrande kan bli en utsökt vacker film av associationer, och tillika ofta, med samma grad av bejakelse, skissar små skriande romantiska mardrömsscener i mörkt idylliska penseldrag. Det äckliga och det tillkrånglade spelar vanligtvis en stor roll, men får aldrig anta någon självtillräcklighet, utan spänns i slutändan alltid för det kusliga och det okända. Könslivet gör sig ständigt påmint, jämte alla dessa intellektuella bekymmer och redskap, och en fauna av underliga djur som överallt sticker upp huvudet, och tilika element ur den stora telefonkatalogen av exotiska namn. Elementen är konsekventa, men färden saknar givetvis alla garantier. Vi talar nämligen om det okända. Tomhänthetens uttrycksfulla tystnad eller ett enkelt gapskratt kan lika gärna vara slutresultatet som vibrerande poetiska ögonblick i visionerna i det smutsiga vattnet, i uppvaknandets töcken, i feberns klarhet.

(Merl Fluin har varit aktiv i surrealistgruppen under 00-talet. Hennes dikter finns flerstädes tillgängliga på engelska, på svenska än så länge bara på <okrossbara.blogspot.com>)

Kappsäck

(2005, översättning EL)

Din svullna bläckfisk är i min handväska.
Den är för stor att bita och för våt att suga.
När jag smeker dess huvud gnyr den som en hund.
När jag kör näven i munnen på den kvävs den som en baby.

Dubbelgångare

(2006, övers MF)

Jag vaknade i natten bredvid din dubbelgångare.
Hans händer var en konspiration av insekter.
Hans hjärta var ett sorlande speculum.
Sängen var full av non-sequitur.
Jag kysste honom som om du vore jag.
Hans andedräkt var bättre än bomullstyg.
På morgonen flödade badvattnet av dina änglar.

Perversionens polyhistor

(2006, övers EL)

Trixigare än Odysseus med en flottig tumme
Lämnar aldrig hemmet utan: nycklar, mobil,
bröstdosa, bruten hand, två extra emaljögön,
körtelgångjärn, elddon
Spårad av tinnitus eller hörapparat
Går ner och i skiten med flugornas herre
Det idoga fingrandet av ett trädgårdsmästarjobb
Dubbelvikt och tungsint, ansiktet insmört med
klorofyll, varje por en krigszon för trickstergudar
På den här breddgraden släpper morfologierna sina
stjärnbilder
Onanister ser ut som brinnande skepp, eremiter som
ambulanser, duellanter som svarta solfläckar, och
superhjältar som vetenskapsmän med gripförmåga
Nackspärr och snärt, däggjurens lotteri
Skriker ge plats, ge plats åt stumpen av din människa
Avtjänar ett straff som betjänt åt din beväpnade snabel
Man har fifflat med denna kärleksdeklaration

Bins strålning

(2007, övers MF)

Fågelsång och aspartam rinner som flockar genom artärernas vingårdar.
Med sina majnastarar utspridda längs linan som facklor bryter hejdukarna varje ransoneringslag.
Jag skulle kunna mjölka mina fingrar som spenar. Nyckelpigor kravlar genom din mustasch.
Ditt förtjusande y-snitt skulle skrynkla ihop sig under mig.
Vi skulle ge oss hän åt binas strålning och snabbt åter upplösas i aska.
Våra hjärtan skulle bilda en skärgård. Den här planeten har två solar.

Walpurgis

(2007, övers MF)

Var var du när jag slickade bladlössen
därnere vid platsen av skräck där agat spred gnistor på upptagningsrampen
och kannibaler bad om förhandlingar mellan mina synkoperade höfter
I vaxhuset njöt jag av kanalbenen,
frossade på kråkkött och gav mig på houyhnhnmerna från deras döda vinkel
Förföljd av luftburna alfabet styrde jag mot de dödas land
Sov gott, nekromantiker, i denna ögonlösa bana
Dina rosenbladiga lungor skapar kolofoniska krigslekar
Nerkrupen i larvprakt kommer du att få höra dina begär från synapsbenet

Korallen som får tänder

(2008, övers MF)

Lindade bebisar som kölhalas under flottan vid slaget vid Actium
från kopparn till talusbranterna över ett smält bröstben
över fruset vin
hjäplöst som mjölk
Brända mandlar smälter som mammas stridshäst
bladen är oslickade, allas sista andetag är stulet.

Azurblå och i larvstadiet

(2009, övers MF)

Azurblå och i larvstadiet
erövrar trakeernas gnistrande bröstbenet i borealt dagsljus
grått som kanelhandlarens hästar
vars hovar slår gnistor av mjölk från stigarna av flinta

Dora Dora

(2010, övers MF)

För första gången går Dora till den plats där hennes mor gav upphov till henne och försöker finna sin andra far, som hon inte vet någonting om utöver namnet på gatan han bodde på, och det faktum att hennes ansikte är hans. Hon går längs de bullriga gatorna en fredagkväll på spaning efter sitt ansikte på huvudet på någon av alla förbipasserande, använder korsade ginflaskor som slagruta efter dubbelspiraler. Hon befinner sig i en trång källarlokal full med tomma kläder och framtida febrar. Står vid baren, sitter i ett hörn, sitter på elementet, korsar sig, undviker att trilla på ändan, följer en ändlös ström av män in i en litet men bottenlöst bås där rengöringsmedel inhaleras genom en hoprullad *Guardian* och små paket av blomstrande kamelhår byter ägare till uppskruvade Londonpriser. Hon återvänder genom dörren med sin dromedarandel i händerna bara för att finna sig själv stirrande tvärs genom rummet på sin perfekta dubbelgångare. Dubbelgångar-Dora dansar frenetiskt med munnen full av blå pärlor på ett minimalt dansgolv, omgiven av ett följe lögnare och springpojkar. Dubbelgångar-Dora är det vackraste man kan se i hela världen ikväll, redo att slita upp ansiktet på älskaren åt vem som helst, lysande av dumhet och av den särskilda sorts huvudlus som bara återfinns i några ytterst exotiska delar av den pärlvita södern, där den eftersöks av hängivna oskulder eller surpungade kammarjungfrur under strikt kontrollerade rituella former. Dubbelgångar-Dora ställer till en scen, och skyller allt på sin pappa som följt efter henne dit som en seriemördare med siktet inställt, sin pappa vars ansikte hon skrattar och spottar honom rätt upp i. Hon sitter på axlarna på folkmassan som bär henne i cirklar fortare och fortare runt den ornamenterade moriska fontänen som reser sig ur källargolvet. Dora är kär i Dora och kan inte leva utan henne, kan inte sova för att hon bara

drömmer om henne, kan inte äta för att hon bara smakar henne, kan inte gråta för att hon bara spiller ur sig hennes namn. Doras enda mål är att stoppa händerna i Doras kropp och fortsätta dyka i och stiga upp ända tills hon känner att hon förvandlas till ett enormt vitt sto som simmar längs atlantens botten. Dora stirrar tillbaka i Doras ansikte och deras ögon sammansmälter och upplöses och tar form igen som våta röda inälvor som sprattlar i en båge tvärs igenom massan av allt mer frenetiskt snurrande dansare ända tills deras blodådror och uppslitna hudar möts i en explosion av blod och slem som hålls högt flytande av det rasande vattenfallets orörliga huvud högst upp på fontänen som nu blir en dusch av gnistor och bränt hår. Men Dora hatar Dora och vill knulla henne med en däckavtagare tills ekrarna tränger ut genom hennes mage och hon ligger svart och död som ett lik på källargolvet. Doras lik reser sig och bryter likstelheten med knakande ljud och ut väller en gyllene hamnskiftare som kastar sig i Doras famn. Dora håller fast mellan Dora blir en tiger, en älva, en brinnande motor, en fisk, en kokong, en hårnål, en får, ett grävande djur utan huvud, en körvagn, en sömn, en gammal sjöman, ett spädbarn, en kackerlacka, en dikt, ett bröst, en avsugen get, en pistol, en kärleksakt som oupphörligt vecklar ut sig.

Dora har klarat av testet genom att inte släppa, och nu tillåts hon ta hem Dora och se till hennes många självåsamkade sår. Hon lämnar lögnarna och springpojkar och seriemördarpappan bakom sig och vaggar Dora i sina armar in i en taxi vid huvudingången, och tar henne en trappa upp och badar henne ömt i rosenvatten och zinkvittsalva, och låter henne dricka magnesiummjölk och Galloways hostmedicin, och gnuggar in Vickssalva i hennes platta bröst under pyjamasen, och sjunger en vaggvisa för henne tills hon somnar. När hon vaknar på natten kan hon höra Doras strumpstickor göra klickande ljud utanför dörren och hon tittar på nattljuset och vet att denna Dora kommer att rädda hennes liv igen imorgon. Hennes huvud är fullt av onda tankar men hennes höfter alltid mjuka och ömma. Titta, här är hon ju, Dora-Dora, min stora och enda kärlek.